

žarek dobrote

9/XX
september
2022

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Za srce Afrike 2022

4 ••• Seminar Karitas 2022

VARUJMO ŽIVLJENJE

5 ••• Izziv in navdih okrožnice 'Hvaljen, moj Gospod'

TO MORAMO VEDETI

6 ••• Skrbelo me je, kaj se bo zgodilo.

Skrbelo me je, kaj bi se lahko zgodilo.

8 ••• Človek ne živi samo od kruha

KARITAS MLADIH

9 ••• Koraki za vzpostavitev ali nadgradnjo Mlade Karitas

NA OBISKU

6 ••• Skupaj je lažje

11 ••• Povezovati, obveščati, izmenjati izkušnje

11 ••• Temelj soglasij

CELJE

14 ••• Maša v Vrbju za usmiljene brate

KOPER

15 ••• Romanje na Brezje

15 ••• Biseromašnik Franc Prelc

LJUBLJANA

16 ••• Srečanje bolnih in ostarelih v Vratih

17 ••• Nepričakovano drugače

MARIBOR

18 ••• Delavnica članic ŽK Šentjanž pri Dravogradu

LETOVANJA

19 ••• Koper: Počitnice sodelavcev Karitas v Soči

20 ••• Koper: Otroci iz programa Posvojitev na razdaljo skupaj v istem čolnu

21 ••• Koper: Počitnice družin v Soči

22 ••• Ljubljana: Za srečo ni treba veliko

23 ••• Murska Sobota: Poletne ustvarjalnice na letovanju v Portorožu

24 ••• Slovenska karitas: Počitnice Biserov 2022

25 ••• Z delom do dostojnega življenja in Kupim kozo

27 ••• Nagradna križanka

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Jana Lampe •

IZDAJA: **Karitas** Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana
• info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 •
ODGOVARJA: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas •
UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Marijana Plesničar
Jezeršek, Marjan Dvornik, Barbara Godler, Peter Perše, Karlo Smodiš,
Helena Zevnik Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman •
LEKTORIRANJE: Alenka Mirkac • OBLIKOVANJE & GRAFIČNA
PRIPRAVA: Andrej Šauperl • ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK:
Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o., Ljubljana • Poštnina plačana pri pošti
• ISSN 1581-5528 • Vsebine v prispevkih izražajo mnenja avtorjev in ne
predstavljajo uradnega stališča Slovenske karitas. •

Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote
omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in
humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

VABILO

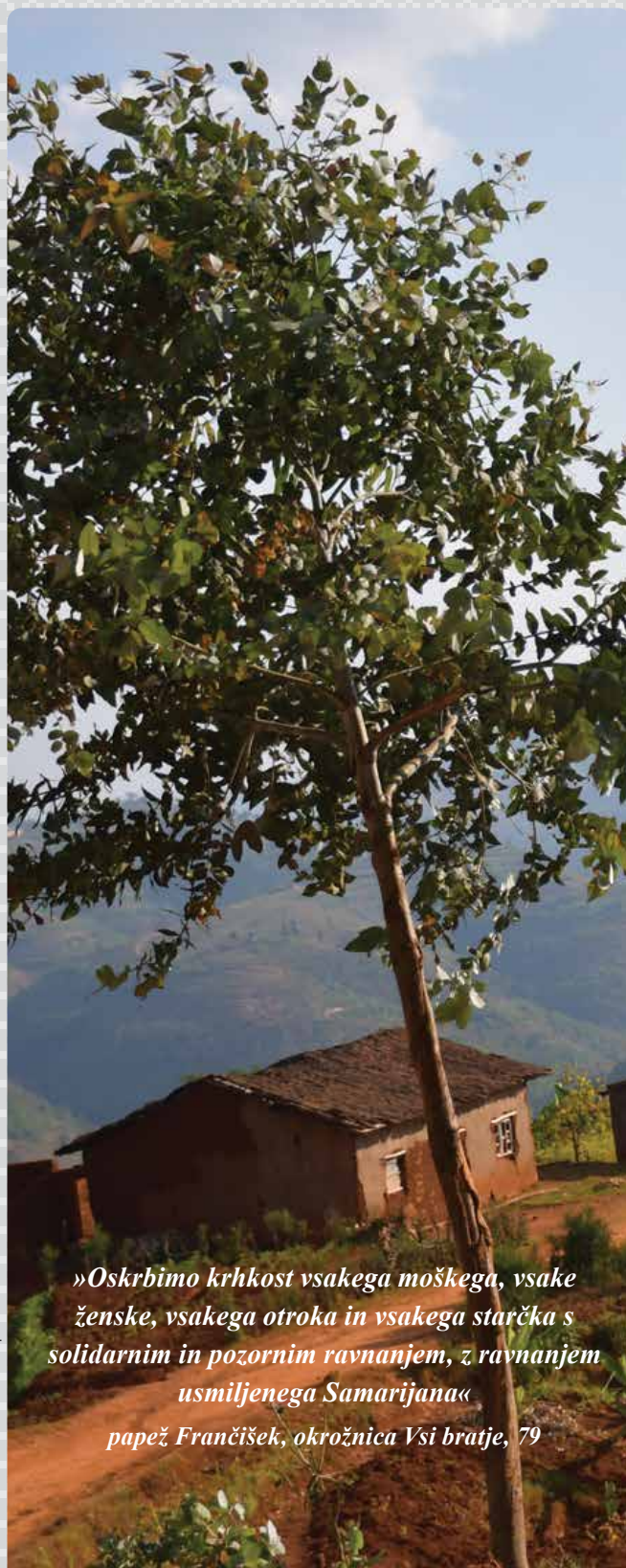
Karitas

Teden Karitas

21. – 27. november 2022

geslo: **SKUPAJ DELAJMO ZA DOBRO**

23. 11. : Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo
in dobrodelni koncert Klic dobrote

*»Oskrbimo krhkost vsakega moškega, vsake
ženske, vsakega otroka in vsakega starčka s
solidarnim in pozornim ravnanjem, z ravnanjem
usmiljenega Samarijana«*

papež Frančišek, okrožnica Vsi bratje, 79

tema meseca

ZA SRCE AFRIKE 2022

Jana Lampe

Slovenska karitas tudi v letošnjem avgustu in septembru izvaja **dobrodelno akcijo Za srce Afrike**, ki poteka v sodelovanju z revijo **Ognjišče** in slovenskimi misijonarji, sestrami domačinkami ter lokalnimi Karitas, ki delujejo predvsem v državah osrčja Afrike. Skupaj z vsemi vami, ki imate odprto srce za srce Afrike, in ob sofinanciranju Ministrstva za zunanje zadeve RS ter Misijonskega središča tako lahko že 17. leto najrevnejšim v Afriki prinašamo upanje in možnost za boljšo prihodnost.

V zadnjih 16 letih je bilo s to pomočjo iz Slovenije zgrajenih ali obnovljenih in opremljenih 8 šol in vrtec, 7 zdravstvenih centrov in 5 porodnišnic, center za fizioterapijo ter 26 večjih vodnjakov za območja, kjer živi skupaj 250.000 prebivalcev. Šole otrokom omogočajo možnost poklica, zdravstveni centri in čista voda pa boljše zdravje. Pri gradnjah so mnogi revni starši dobili priložnost za plačno delo, kar jim omogoča preživetje družin in dostojanstvo. Zelo dragocena je tudi redna pomoč podhranjenim otrokom, da se lahko vrnejo v normalno življenje in v šolo. Domačini in misijonarji so neizmerno hvaležni za vso pomoč.

Stiske revnih v Afriki pa se še povečujejo. Skupaj s posledicami podnebnih sprememb, predvsem hudimi sušami, pandemije covida in notranjih konfliktov se revni v Afriki sedaj soočajo še s posledicami vojne v Ukrajini. Slednje povzroča rast cen hrane, gnojil, goriva in drugih potrebščin za življenje, kar bo milijone ljudi v Afriki pahnilo v še večjo revščino in lakoto. Število podhranjenih otrok se bo zopet povečalo, zato bomo v tem letu posebno pozornost namenili pomoči s hrano. Poleg tega smo tudi letos prejeli številne prošnje misijonarjev za podporo pri gradnji osnovne infrastrukture, kot so šole, porodnišnice, vodnjaki. **Z letošnjo podporo Za srce Afrike tako želimo uresničiti naslednjo pomoč:**

V Safi v Centralnoafriški republiki bomo nadaljevali z nakupi hrane za okoli 400 podhranjenih otrok in doječe matere.

V Kiguhu v Burundiju bomo v sodelovanju s s. Vesno Hiti podprli dokončanje gradnje in opremo porodnišnice za območje s 17.000 prebivalci in z do 40 porodi mesečno ter nakupe hrane za 250 podhranjenih otrok in nosečnic.

V Gitegi v Burundiju bomo s s. Bogdano Kavčič podprli gradnjo treh vodnjakov, v krajih **Ruzo in Rwaisabi** pa obnovitvena dela v zdravstvenih centrih.

V Rusumu v Ruandi bomo z usmiljenkami podprli gradnjo vrtca za revne otroke, ki tako dobijo dobro

OTROCI V SRCU AFRIKE V ČASU SVETOVNE KRIZE
ŠE BOLJ POTREBUJEJO HRANO, VODO IN ZDRAVILA.

s poslanim SMS s ključno besedo **AFRIKA5** na **1919** boste prispevali **5 EUR**

www.karitas.si

POP SAX ognjišče

Karitas

za srce afrike

vzgojo in izobrazbo, medtem ko straši delajo na polju, ter nakupe hrane za najranljivejše begunce iz Burundija; bolnike, starejše, invalidne otroke, nosečnice.

V Kigaliju v Ruandi bomo za potrebe šole za okoli 300 revnih otrok zgradili dvorano, **v Mukungu** pa internat za srednješolska dekleta iz oddaljenih krajev.

V okrožju Karongi v Ruandi bomo ob podpori MZZ zagotovili 4 vodnjake in 5 črpalk za namakanje. 1.450 ljudi bo nadalje spodbujenih z mikro posojili za zagon obrti, k dobrim praksam kmetovanja s semeni, mlade bomo usposobili za izdelavo mila, vaške odbore za ozaveščanje o boljših higienskih praksah.

V Sandiari v Senegalu bomo omogočili gradnjo kuhinje in nakupe hrane za pripravo malice za revne srednješolce, ki zvečer prihajajo domov.

V Ampitafi na Madagaskarju nas Janez Krmelj ponovno prosi za podporo pri nakupu riža za okoli 350 šolarjev.

Srčna HVALA vsem, ki boste tudi letos pomagali uresničiti prošnje misijonarjev in ljudi v osrčju Afrike. Svoj dar lahko nakažete na: Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana, TRR: 02140-0015556761, sklic: 2127, namen: Za srce Afrike. Lahko pa svoj dar prispevate z SMS sporočilom AFRIKA, AFRIKA5 ali AFRIKA10 na 1919 in darujete 1, 5 ali 10 EUR za pomoč ljudem v Afriki.

Sestra Vesna Hiti, misijonarka v Burundiju: »Že več kot 30 let se v srcu Afrike srečujem s stiskami številnih podhranjenih otrok. Kako hudo je bilo za vsakim, ki ga nismo mogle rešiti, in sreča, ko se veseli vračajo domov. Potrebujejo prilagojeno prehrano in človeško toplino. Hvala, dragi dobrotniki za vsak 'košček kruha', ki ste ga namenili Josephu, Denise, Zofiji in na tisoče drugim podhranjenim otrokom, ki so z vašo pomočjo preživeli! Tudi letos vas prosim za to pomoč.«

Besedilo članka ne predstavlja uradnih stališč Ministrstva za zunanje zadeve in Vlade RS.

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA –

omogočite delo in zaslužek najrevnejšim družinam sveta ali podprite delo učitelja ali zdravstvenega delavca na misijonih v Afriki. Več o dobrodelni akciji, ki poteka sočasno z akcijo Za srce Afrike, si lahko preberete na koncu Žarka dobrote.

Tudi letos bomo z zbranimi sredstvi pomagali revnim družinam, ki na afriškem podeželju potrebujejo dodatnih 24 EUR, v mestu pa 48 EUR, v Albaniji 50 EUR in na Šrilanki 30 EUR na mesec, da dostojno preživijo, imajo dovolj hrane, dostop do zdravil in šolskih potrebščin za otroke. V času svetovne krize, ko cene hrane in drugih potrebščin naraščajo, je ta pomoč še dragocenejša. Z majhno dnevno odpovedjo, kot je kava ali čokolada, lahko posamezniku na drugem kontinentu omogočimo redno delo in njegovi družini spremenimo življenje.

Zbiramo tudi mesečni dar za plačilo zdravstvenih delavcev in učiteljev na misijonih v Afriki. Za delo učitelja, vzgojitelja, zdravnika ali zdravstvenega delavca na misijonu mesečno večinoma potrebujejo med 50 in 250 EUR.

Vabimo vas, da se odločite za mesečni dar 6, 12, 24, 30 EUR ali po vaši izbiri, kar lahko storite preko trajnika ali položnice, in poslali vam bomo kratek opis družine, učitelja ali zdravstvenega delavca, ki se preživlja s plačilom za delo za skupno dobro, ki ste ga vi omogočili.

Za več informacij se obrnite na Slovensko karitas, tel.: 01 300 59 60 ali jana.lampe@karitas.si. Zgibanka s prijavnico je na voljo tudi v septembrski številki revije Ognjišče in v župnijah.

Možnost za podporo revnim družinam v Afriki je tudi **preko akcije Kupim kozo**, ko z nakupom kože za 20 EUR družini v Afriki omogočite več hrane, saj imajo s tem gnojilo in pridelajo več zelenjave, mleko, prirast kozličkov pa lahko prodajo na trgu ter s tem nekaj zaslužijo in kupijo še kaj drugega za družino. Vsem iz srca hvala za vašo solidarnost!

SEMINAR KARITAS 2022

Helena Zevnik Rozman

Skupaj delajmo za dobro

Termin	Lokacija
30. 9. in 1. 10. 2022	Samostan Stična
30. 9. in 1. 10. 2022	Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu
7. in 8. 10.2022	Dom sv. Jožef Celje
7. in 8. 10.2022	Zavod Marianum Veržej

Kratek program:

PETEK

ob 17h registracija udeležencev in namestitvev za spanje
ob 18h: sveta maša (v Celju predhodno molitev rožnega venca)
ob 19h: večerja
ob 20h: predavanje: Družbeni nauk Cerkve in vloga karitativnega delavca
dr. Mateja Pevec Rozman (Stična),
Matej Cepin (Celje), dr. Gabrijel Kavčič (Veržej)

SOBOTA

ob 7h: sveta maša
ob 8h: zajtrk
ob 9h: predstavitev primerov dobrih praks sodelovanja župnijskih Karitas z drugimi organizacijami v Cerkvi in družbi:
- Karitas in osnovna šola
- Karitas in druge humanitarne organizacije, Rdeči križ itd.
- Karitas in športne organizacije
- Karitas in humanitarne komisije na ravni občine/občine, itd.
ob 10h: delavnice:

- Reševanje primerov z vključevanjem različnih akterjev

ob 11.30: Biti sodelavec Karitas

- Mirenski Grad: delavnica z Martinom Liscem o motivaciji za prostovoljstvo, povezanosti med sodelavci, delu na sebi, sprejemanju drug drugega itd
- Stična: okrogla miza o motivaciji za delo v župniji, pridobivanju novih sodelavcev, vodenju (župnik z izkušnjo vodenja večjega števila skupin v župniji, voditelj/tajnik ŽK, oseba z izkušnjo vodenja v drugi organizaciji)
- Celje: predavanje o vodenju in oblikovanju sodelavcev (primer oblikovanja voditeljev pri skavtih), Janez Kobal
- Veržej: okrogla miza o motivaciji za delo v župniji, pridobivanju novih sodelavcev, vodenju (župnik z izkušnjo vodenja večjega števila skupin v župniji, voditelj/tajnik ŽK, oseba z izkušnjo vodenja v drugi organizaciji)

ob 14.00: kosilo in zaključek seminarja

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen. Zaradi lažje organizacije in ker ne vemo, kako bo jeseni z epidemijo, je OBVEZNA PREDHODNA PRIJAVA najkasneje teden dni pred posameznim seminarjem. Veseli pa smo hitrih prijav, ker nam omogočajo pravočasno pripravo. Le z vnaprej znanim številom udeležencev bomo lahko zagotovili varno izvedbo seminarjev. Hvala za razumevanje.

Prijavite se na Slovenski karitas:

- po telefonu: 01 300 59 60 ali
- preko elektronske pošte: info@karitas.si ali
- po pošti: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana.

Podatki za prijavo: ime in priimek, naslov in kontakt, ustanova Karitas, iz katere prihajate, ter podatki o tem, ali boste prespali ter katere obroke želite (večerja, zajtrk ali kosilo).

Varujmo življenje

IZZIV IN NAVDIH OKROŽNICE 'HVALJEN, MOJ GOSPOD'

Linda Jones

prevod: Danilo Jesenik Jelenc

Delovanje organizacij Karitas temelji na naši ljubezni do Boga in bližnjega. Naše vrednote, načela in zaveze rastejo iz te ljubezni. Zgledujejo se po katoliškem družbenem nauku in upoštevajo izkušnje ljudi, ki so revni, prikrajšani ali izključeni. Katoliški družbeni nauk analizira sodobna družbena vprašanja v luči evangelija. Eden od ključnih vidikov tega je znan kot »branje

znamenj časa«. Znamenj časa ne beremo kot nalogo, ločeno od naše vere, ampak kot njen del. Na ta način nas upanje obnavlja. Cerkev razmišlja o vprašanih, ki zadevajo naše življenje, na primer o pravicah delavcev, sprejemanju beguncev, miru, podnebni krizi in gospodarskem zlomu leta 2008.

Globalni in lokalni izzivi

Papež Frančišek je leta 2015 izdal okrožnico *Laudato Si'*, kjer je ob prebiranju znamenj časa opredelil zapleteno družbeno-ekološko situacijo, s katero se soočamo, in namignil, da potrebujemo celovit pristop, da bi se lahko učinkovito odzvali.

»Ni dveh med seboj ločenih kriz, okoljske na eni strani in družbene na drugi, temveč le ena med seboj prepletena družbeno-okoljska kriza. Smernice za reševanje terjajo celosten pristop v boju proti revščini, pri vračanju dostojanstva izključenim in tudi pri ukvarjanju z naravo« (papež Frančišek, *Laudato Si'* (Hvaljen, moj Gospod) – LS, 139).

Linda Jones

Prejšnji papeži so opozarjali na sebično izkoriščanje zemeljskih virov in postavljali pod vprašaj model napredka, ki vidi naravo le kot nekaj, kar je treba izrpati. Sveti papež Janez Pavel II. v okrožnici Človekov Odrešenik (*Redemptor Hominis*) piše: »Zdi se, da se vse bolj zavedamo dejstva, da izkoriščanje zemlje, planeta, na katerem živimo, zahteva razumno in pošteno načrtovanje ... Pogosto se zdi, da človek v svojem naravnem okolju ne vidi drugega smisla kot neposredno uporabnost in korist. Toda stvarnikova volja je bila, da človek z naravo komunicira kot razumen in plemenit 'gospodar' in 'varuh', ne pa kot brezbrizen 'izkoriščevalec' in 'uničevalec'« (Človekov Odrešenik, 15).

Ko opravljamo svoje delo, poslušamo zgodbe o lakoti, brezdomstvu, brezposelnosti in revščini. Vidi mo ljudi, ki se borijo s stroški energije, ženske so izkoriščane, družine zapadajo v dolgove. Je pa še ena zgodba, ki se prepleta s temi zgodbami. V prizadeva-

nju za napredek in gospodarsko rast za vsako ceno se zemeljski viri porabljajo z nevzdržno hitrostjo. Da bi zadovoljili pohlep peščice namesto potreb množice, se posekajo gozdovi, onesnažujejo reke, ogroža se biotska raznovrstnost, podnebje pa se hitro spreminja. Je to napredek? Bog je ustvaril čudovit svet, vendar je človeštvo izgubilo spoštovanje do njega. Človeštvo namesto strahospoštovanja in začudenja nad čudovitim darom stvarstva vidi le dobiček in bogastvo.

6

Vsi vemo, kako pomembno je imeti dostojen dom s svežo vodo in čistim zrakom. Nekje, kjer lahko varno živijo naši otroci in vnuki. Ne bodo pa podedovali mirnega, varnega in čistega okolja, ker zanj ne skrbimo dobro. Zemljo spreminjamo v, kot pravi papež Frančišek, »kup umazanije«. Ali si to želimo za naše družine?

Vabljeni smo, da si zastavimo vprašanje, kaj je napredek. Konvencionalen način merjenja napredka je gospodarska rast. Če obstaja gospodarska rast, se domneva, da je napredek. Vendar pa ta način merjenja ne upošteva, kdo ima koristi. Ali je napredek, če obstaja neenakost, kjer nekaj ljudi kopiči bogastvo, medtem ko so najrevnejši lačni? Ali je napredek, če so zemeljski viri porabljeni za proizvodnjo dobrin, ki si jih lahko privoščijo le malo ljudi, medtem ko najrevnejši nimajo dostopa do čiste vode in neonesnaženega zraka?

Papež Frančišek v okrožnici *Laudato Si'* ne predlaga, da bi se oddaljili od skrbi za ljudi in skrbeli samo za naravo. Ne, pravi, da je vse povezano. Gre za boj proti revščini, povrnitev dostojanstva in varstvo narave. Kot uči papež Benedikt XVI. v okrožnici *Caritas in Veritate* (Ljubezen v Resnici): »Namesto da bi obdelovali in varovali zemljo, se preprosto še naprej obnašamo, kot da ni omejitev. Okolje je Božji dar vsem in z njegovo uporabo smo odgovorni do revnih, do prihodnjih generacij in do celotnega človeštva« (CV, 48). Če nam je mar za ljudi, nam mora biti tudi mar tudi za njihov skupni dom, zemljo. »Ali lahko ostanemo brezbržni do obojestranske krize, zaradi katere so velika območja našega planeta nenaseljiva in sovražna do človeštva?« (sv. papež Janez Pavel II., *Novo Millennio Ineunte* (Ob začetku novega tisočletja), 2001: 51).

Celostna ekologija

Navajeni smo koncepta celostnega človekovega razvoja. To pomeni razvoj celotne človeške osebe – fizični, mentalni, čustveni in duhovni razcvet. Celostna ekologija pa gleda razvoj vsakega človeka in celovitost njegovega okolja kot povezana – jok revnih in jok zemlje sta med seboj povezana. Na primer, če delamo z lačnimi ljudmi, jih moramo nahraniti, vendar se moramo tudi vprašati, zakaj so lačni. Lakota je posledica celotnega sistema političnih in gospodarskih odločitev, vključno ne le z vojno v Evropi, ampak tudi z nepravilnimi trgovskimi sistemi, ne le z nesramno neenakostjo, ampak tudi z izbiro, da se ne bomo zo-

perstavili podnebni krizi. Življenje na zemlji ne bo obstalo, če ne bomo pozorni na okoljsko opustošenje, ki nas obdaja. Kot pravi papež Frančišek, je »živeti svojo poklicanost, da smo zaščitniki Božjega dela, bistveno za življenje v kreposti; to ni neobvezen ali drugoten vidik naše krščanske izkušnje« (LS, 217). Premisliti moramo, kako živimo, in se vprašati, zakaj kljub vsem dokazom, ki nam kažejo, da bomo svet oropali življenja, še vedno ne moremo sprejeti smiselni ukrepov.

* Linda Jones je vodja programa Teologija v CAFOD-u (Catholic Agency for Overseas Development – katoliška dobrodelna organizacija v Veliki Britaniji).

Nadaljevanje v naslednji številki.

to moramo vedeti

SKRBELO ME JE, KAJ SE BO ZGODILO. SKRBELO ME JE, KAJ BI SE LAHKO ZGODILO.

Nina Stenko Primožič

Znak moči je, ko nekdo prizna, da ne zmore obvladati situacije. Potrebna sta zrelost in vpogled, da ugotovimo, da je težava večja, kot jo lahko reši ena oseba.

»Ne vem, kako se je zgodilo, ampak nekega dne sem imel problem. Nisem ga želel. Nisem prosil zanj. Ni mi bilo všeč, da imam problem, vendar tu je bil. (...) Moj problem me je začel skrbeti. (...) Skrbelo me je, kaj se bo zgodilo. Skrbelo me je, kaj bi se lahko zgodilo. In bolj ko me je skrbelo, večji je postajal moj problem. Spoznal sem, da se moram soočiti z njim. Čeprav se nisem hotel in čeprav sem bil prestrašen, sem se pripravil, da se soočim s svojim problemom. Ko sva si zrla iz oči v oči, sem nekaj spoznal. Moj problem sploh ni bil to, kar sem mislil, da je. Moj problem je v sebi skrival priložnost. Priložnost, da se naučim. Biti pogumen. Storiti nekaj.« (Yamada K. v slikanici *Kaj storiš s problemom?*)

Poiskati pomoč je znak poguma

Za mnoge ljudi je iskanje pomoči in podpore kot podajanje na potovanje, polno negotovosti in celo sramu. Večina ljudi z veseljem priskoči na pomoč sočloveku v stiski in v primeru, ko se nekdo obrne na nas, se počutimo **celo počaščeni, da nam je bilo izkazano tolikšno zaupanje. Ko pa smo sami v stiski, po navadi veliko težje prosimo za pomoč.**

Zanikanje, strah in sram ter predsodki in morebitne slabe izkušnje držijo osebo stran od iskanja pomoči.

Poiskati pomoč je eden od korakov procesa spreminjanja utečenega mišljenja in delovanja, za katerega prepoznamo, da slabo vpliva na naše počutje, zdravje, medsebojne odnose in lahko tudi na materialno stanje. Obenem nas omejuje, da bi v polnosti živeli svoje življenje. Sposobnost spregovoriti o svojih težavah in poiskati pomoč, ko jo potrebujemo, je eden od pomembnih gradnikov življenjske odpornosti in prožnosti.

Kateri so koraki do iskanja ustrezne pomoči?

Oseba mora, preden naredi korak in poišče pomoč, narediti še druge za odločitev pomembne korake, ki so ključni za proces.

Prvi korak k spremembi je **prepoznavanje** težave, problema. Če menimo, da nimamo nikakršne težave in določenega vedenja ne prepoznavamo kot težavo, četudi nas na to opozarja okolica, potem ne bomo iskali rešitve ali ne bomo pripravljeni česarkoli spremeniti.

Če pa zaznamo, da nas določene okoliščine ali doživljanja omejujejo in na negativen način krojijo naše življenje in odločitve, lahko začnemo razmišljati o spremembah ter kaj bi nam lahko prinesle. Ko se **odločimo**, da si želimo ali za preživetje (eksistencialno ali čustveno) potrebujemo pomembnejšo spremembo, po navadi **poskusimo zadeve rešiti sami**. Pogosto nam uspe, spet drugič smo pri razreševanju stisk neuspešni. Včasih imamo občutek, da naše težave še niso tako velike, pomembne, da bi zanje sploh iskali pomoč, oziroma imamo občutek, da nas nihče ne bo razumel ali da bodo celo omalovaževali naše čustveno doživljanje.

Nezmožnost sebe videti kot dovolj pomembno osebo, ki ji pripada, da so njene težave prepoznane ter zadovoljstvo pomembno, je pogosta **ovira v vrednotenju teže problema. Prevzemanje odgovornosti in krivde** za nastale težave povzroči predstavo, da bodo drugi enako gledali na nas. Odgovornost za težave pripišemo sebi in menimo, da smo sami odgovorni, da se nam to dogaja ali da tako čutimo. **Sram** je pogost spremljevalec osebe v stiski. Sram, da si je oseba sama kriva za nastalo situacijo, četudi govorimo o bolezni, nepričakovanih dogodkih, na katere oseba ni imela vpliva. Prav ti strahovi in pomisleki, tudi predsodki, pogosto krojijo naše (ne)odločitve, kdaj in če sploh poiščemo pomoč.

Ponavljati iste stvari, se posluževati enakih strategij in pričakovati drugačen, pozitivnejši izid, ni preveč modro in je pogosto zelo naporno in izčrpavajoče tako za posameznika kot tudi za okolico. Zato je pomembno **prekiniti ta začarani krog** in za ustvarjanje spremembe spremeniti strategijo. Slednje terja od nas tudi določeno motivacijo in željo po spremembi. Sami pogosto s svojimi notranjimi in

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA JAVNO UPRAVO

zunanjimi viri prihajamo do enakih nekonstruktivnih zaključkov, zato je sopotništvo ključnega pomena.

Kaj pridobimo, če v stiski poiščemo pomoč?

Poiskati pomoč, pomeni poiskati sopotnika – pomočnika pri spremembi, premagati strah in sram, izpostaviti se, priznati sebi vrednost, izkazati veliko mero poguma in dati svojim stiskam obliko, jih poimenovati (razmisliti o njih, jih izgovoriti, zapisati) ter za svoje stiske iskati nove rešitve skupaj z nekom. Ker se je vredno potruditi – za najpomembnejšo osebo v svojem življenju, od katere je odvisna moja prihodnost – zase.

S pogovorom o življenjskih težavah le-te ne izginejo, toda če jih delite s prijateljem, ljubljeno osebo ali strokovnjakom, to znatno pripomore k razvoju življenjske odpornosti. Vključevanje drugih v reševanje stiske pomaga pridobiti nov vpogled v izzive, s katerimi se soočamo, ali celo pripraviti drugačen načrt za njihovo obvladovanje. Pomembno vodilo je, da ne odlašamo, stisko (pa najsi gre za težave v medsebojnih odnosih, na področju zasvojenosti, duševne ali materialne stiske idr.) rešujemo čim prej, ne odlašajmo. Vendar **za odločitev za spremembo ni nikoli prepozno.**

Kako je reševanje stiske še lažje?

Ko se soočite s krizo ali težavo, se zlahka preobremenite s stvarmi, ki se zdijo daleč zunaj vašega vpliva. **Osredotočite se na to, kar je pod nadzorom.** Kaj lahko v tem trenutku storim, da bo drugače? Poskusimo se osredotočiti na tisto, na kar lahko neposredno vplivamo. S tem težavo prizemljimo in postanemo aktiven subjekt, ne pa pasivna žrtev okoliščin.

Popolnoma v redu je prositi za pomoč za karkoli, kar je le malo več, kot je mogoče rešiti sam. Ni sramota reči: »*Rabim pomoč.*« Znak moči je, ko nekdo prizna, da ne zmore sam obvladati situacije. Potrebna sta zrelost in vpogled, da ugotovimo, da je težava večja, kot jo lahko reši ena oseba. Prepoznati svoje omejitve pomeni vedno imeti v spominu, da ni mogoče, da bi ena oseba sama imela vse odgovore, da bi vedno vedela vso resnico ali bila popolnoma samozadostna brez podpore drugih.

Prošnja za pomoč nima nobene povezave z neuspehom, odvisnostjo ali manjvrednostjo, ampak je povezana s prepoznavanjem lastnih omejitev in pogu-

mom. Je tudi odličen korak v pripravi na soočenje in razreševanje lastnih predsodkov in pogledov na osebe v stiski.

Vsakdo kdaj potrebuje pomoč. Naučiti se poi-skati pomoč, ko je potrebna, vodi v spoznanje, da je svet poln virov, ki povečujejo človekove možno-sti in sposobnosti. Ti viri pomagajo pri doseganju ciljev in premagovanju ovir.

Tudi nastajajoča aplikacija **eSOS – spletna prepo-znava socialnih stisk**, ki jo sofinancira Ministrstvo za javno upravo iz Sklada za NVO, je eno od orodij, kjer lahko posameznik na anonimen način pričanja s prvi-mi koraki prepoznavanja svojih stisk ter reševanja le-teh. Več o tem v naslednji številki.

8

ČLOVEK NE ŽIVI SAMO OD KRUHA

Jožica Marija Ličen

Pri svojem karitativnem delu sem se nešteto-krat prepričala in na glas tudi povedala: »Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust« (Mt 4,4). Tako je ta stavek postal, vsaj v Škofijski karitas Koper, nekakšno pravilo našega dela, kajti mnogokrat bi se lahko zgodilo, da nas bi premamila misel, da smo za človeka naredili vse, če smo mu dali paket hrane ali plačali položnice. Iste besede veljajo za delo z mladi-mi, družinami, še posebej pa z in-validi, bolniki in drugače preizkušani-mi. Medicinska znanost, zdravila so bolnim še kako potrebna, vendar preizkušen človek potrebuje tudi Boga, potrebuje Božjo besedo, ki daje upanje in vero; potrebuje lju-bezen bližnjega.

Po mesecih trpljenja in preizkušenj v bolnišnici v Šempetru pri Gorici, Izoli in negovalni bolnici v Sežani sem na svečnico prišla domov, brez desne noge pod kolenom, nemočna, potrebna po-moči sočloveka. To so bili težki časi tudi zato, ker je covid-19 zapiral vrata človeku in Bogu. V Šempetru je še šlo, saj je takrat bilo manj strogih ukrepov, zelo sem bila vesela obiska generalnega vikarja gospoda Slavka Rebca, v bližini bolnišnice pa je Petrov dom za duhovnike, in gospod Boris Kretič je prihajal s tolažilno besedo in sveto hostijo, pa ne le k meni, marveč tudi k drugim bolnikom, ki so ga poznali in povabili. Kasneje sem bila v bolnišnici v Izoli, tja je duhovnik prihajal le na klic ali na prošnjo prijateljev in znancev, in na vratih se je pojavil gospod Zorko Bajec. Njegove spodbudne

besede so mi dajale moč. Ko obiski niso bili mogoči, sva ostala povezana po telefonu in pred vsakim po-membnim dogodkom mi je po telefonu vlival moč, zame je bil to velik blagoslov.

Ob tej priliki naj povem, da sem veliko razmišljala o številnih pridigah, kjer je v ospredje postavljena po-zornost do bolnih in ostarelih. Lepa vsebina, ki pa je v praksi prej izjema kot pravilo. Sledilo je pet mesecev okrevanja v negovalni bolnišnici v Sežani. Hujša kot bolezen sama je bila 'covid preventiva' ... Gospodu Sandiju Skapinu je bilo dvakrat dovoljeno, da mi je pri-nesel sveto hostijo. Je bil pa božič presenečenje, saj so sestre na hodnik postavile jaslice in me odpeljale k njim. Na božični dan pa nas je razveselilo voščilo večine osebja 'srečen božič'. Morda tudi zato, ker je gospa Tatjana, ki pri Karitas vodi program Popoldan na Cesti, poskrbela, da so 'njeni otroci' pripravili voščilni-ce za celotno osebje bolnišnice. Zakaj to pišem? Pač zato, da ni treba samo čakati, obojestransko si je lepo podati roko. Pa še to naj povem: ko sem si nekoliko opomogla, sem ob nedeljah šla v terapevtsko sobo k TV sveti maši. Lepo je bilo, ko je bila enkrat mesečno v slovenščini, drugače sem brskala po hrvaških in itali-janskih postajah. Neko nedeljo je prišel mimo zdravnik in me vprašal iz katere cerkve je ta prenos. Odgovorila sem, da iz Vukovarja. Nič posebnega, presenetilo me je njegovo vprašanje: 'A Slovenci nimate vsako nede-ljo svoje maše po TV?' ... 'Ja, takle mammo,' je bil moj

odgovor, ki mi ne da miru. Tudi tu bo treba nekaj spre-meniti, obojestransko, saj sem v učbenikih zdravstve-nega osebja zasledila, da je treba vsakemu pacientu zagotoviti duhovno oskrbo.

Julija sem prišla v URI Soča. Zelo lepo je poskr-bljeno za nas, tudi duhovna oskrba. Šla sem na pogo-vor k strokovni delavki in med drugim sem povedala tudi, da sem sodelavka Karitas. V isti sapi mi je posre-dovala informacijo, da vsak torek prihaja v ustanovo bolnišnični duhovnik gospod Miro Šlibar, ki lahko pri-de na obisk, vsekakor pa ima v bolniški kapeli ob 16. uri sveto mašo. Še več, telefonirala mu je, da sem na oddelku A in me lahko obišče. S sestanovalko sva šli k sveti maši, skromna kapela, za vozičkarje premajhna, vendar je na vidiku nova, večja. Bog daj! Med sabo se

nismo poznali, vendar je kmalu stekla komunikacija. Ta dan je imel gospod Šlibar rojstni dan, somaševal je tudi njegov sošolec iz semenišča. Še posebej smo bili presenečeni, ker je bil pri sveti maši tudi direktor ustanove, gospod Čadež, dr. med., še več, celo ministriral je ... Povem vam, da je zvonček drugače pel. O gospodu Miru Šlibarju sem veliko slišala od prijateljev in znancev, ki jih je obiskoval v času bolezni ali povabil na romanje bolnikov v Lurd, ta dan pa je dokazal, da je srčen človek, ki zna povezati ljudi. Naslednji torek so prišli še novi. Dober glas je očitno šel od ust do ust.

Sveta maša je trajala malo več kot pol ure, dragocen je bil pogovor med udeleženci. Izmenjali smo poglede in tudi iskali možnosti, kako preprosto pristopiti k pacientom in jih seznaniti z možnostjo duhovne oskrbe. Res je na oglasni deski lepo razloženo, kdaj, kje in kdo, tudi kontakt po telefonu, če bi kdo želel pogovor izven tega. Bilo je veliko modrih misli in predlogov, zato so mi naročili, naj za Prijatelja napišem nekaj misli. V roke mi je prišla še sveža knjižica Duhovno spremljanje bolnikov v slovenskih bolnišnicah skozi čas. To je dragocena raziskava s področja spremljanja bolnikov v bolnišnicah, ki dokazuje, da se je na tem področju veliko naredilo, in kliče po še. Avtorji prispevkov so prof. dr. Zvonka Zupanič Slavec, dr. med., Ignacij Slana CM, mag. Roman Starc, Miro Šlibar ter bolnišnični duhovniki po vseh škofijah.

Lepo je razloženo, kdo je v kateri bolnišnici odgovoren za duhovno oskrbo. Vendar zbornik sam po sebi ne bo imel uspeha, če ne pride do ljudi. Ko si zdrav, ni tako zanimiv, ko zbolíš sam ali kdo od tvoje družine, pa je to še kako pomembno. Prav zato je naša mala skupina predlagala, da to knjižico dobijo vsi duhovniki in z njeno vsebino seznanijo občestvo, v katerem delujejo. Morda bi bil primeren Dan bolnikov 11. februar ali ob različnih srečanjih po župnijah. Ni sicer potrebe, da bi vse to slonelo na župnikovih ramah, dovolj je, da bi se o tem podučil en član ŽPS ali Karitas in poskrbel, da bi prišla informacija med ljudi. Po dekanijah in škofijah je veliko predavanj, morda bi bilo postno predavanje o potrebah človeka po duhovni oskrbi prvi korak. Izkoristimo znanje ustvarjalcev tega zbornika in povabimo koga od njih. Verjemite, da ima obisk duhovnika in sprejem zakramentov enako, če ne še večjo težo kot kupi tablet. Ne boli samo telo, boli tudi duša.

Za konec bom zapisala le moj odgovor gospe zdravnici. Vprašala me je, če si želim protezo, in tako zelo iskreno, iz srca sem rekla, da me je tega malo strah, ker vem, da bo treba veliko delo, da pa čutim dolžnost do številnih ljudi, ki so v času moje bolezni zame molili, tudi tako se bodo lahko prepričali o moči molitve. Boglonaj vsem in vsakemu posebej.

karitas mladih

KORAKI ZA VZPOSTAVITEV ALI NADGRADNJO MLADE KARITAS (7. del)

Luka Oven

DEFINIRAJTE, kako bo videti Mlada Karitas v vaši organizaciji in zakaj jo želite vzpostaviti

V prejšnjih številkah smo spregovorili o točki 1. Vloga mladih v organizaciji, točki 2. Starostne skupine in točki 3. Struktura. Govorili smo tudi o ciljih in rezultatih. V tej številki pa bo govora o zagotavljanju sredstev ter virov in koordinaciji.

Da bi zagotovili uspeh Mlade Karitas in ustvarili priložnosti za sodelovanje mladih, moramo poskrbeti, da imamo potrebna orodja in sredstva za delo z njimi.

Predano osebje. To je lahko koordinator Mlade Karitas, cela nova ekipa, ki dela v Mladi Karitas, ali ekipa, sestavljena iz nekaj zaposlenih, ki delajo tudi na drugih projektih. Ne glede na to, za katero možnost se boste odločili, je pomembno, da ima ta ekipa oz. koordinator dovolj časa za pravilno izvedbo vseh načrtovanih akcij, preživljanje časa z mladimi in prostor za konceptualno delo na razvoju gibanja za angažiranje mladih v organizaciji. Zagotovitev, da imajo dovolj časa za mladinsko delo, je ključnega pomena za uspeh projekta.

Pri odločanju o tem, kdo bo koordinator ali član ekipe Mlade Karitas, je pomembno zagotoviti, da ti ljudje izpolnjujejo naslednje zahteve:

- imajo izkušnje z delom z mladimi in imajo uspešno izvedene mladinske projekte ali aktivnosti;
- imajo dober stik z mladimi – razumejo njihov jezik, vedo, kje najti mlade, in vedo, kako graditi odnose z njimi;
- so karizmatični in znajo motivirati mlade k dejanjem;
- pripravljeni so prisluhniti in priznati perspektivo mladih – razumejo, da je treba mladim prepustiti lastništvo njihovega angažiranja; in
- so preverjeni, da se zagotovi, da nimajo zgodovine kaznivih dejanj in da delujejo v skladu s etičnimi načeli Karitas.

10

Sejni prostor s pisarniško opremo. Organiziranje prijaznega in privlačnega prostora za mlade je nujno, da se bodo v vašo organizacijo vračali. Vredno je zagotoviti prostor za priložnostno druženje in delavnice. Pri opremljanju prostorov lahko povabite mlade, da ta prostor soustvarjajo in ga organizirajo skupaj s sodelavci Karitas – da mladi začutijo, da je to njihov prostor. Prepričajte se, da imate tam na voljo vse uporabne pisarniške materiale.

Čaj in kava. Nekaj, kar delite z mladimi, na primer čaj in kava, morda kaj sladkega. Tako bodo vaša srečanja prijaznejša, mladi pa se bodo v vaši organizaciji počutili kot doma in dobrodošli.

Promocijski materiali. Doseganje mladih in pridobivanje njihove pozornosti lahko zahteva dodatne napore. V tem primeru je treba zagotoviti sredstva za oglaševanje na družbenih omrežjih, ustvarjanje privlačnih promocijskih materialov, kot so infografike,

plakati ipd. Treba jih je oblikovati, natisniti in nato distribuirati na mesta, kamor zahajajo mladi.

Usposabljanje. V naslednji številki boste spoznali možna usposabljanja za mlade, ki so vključeni v Mlado Karitas. Pomembno pa je, da že v svojem proračunu načrtujete tiste učne delavnice, ki bodo zahtevale organizacijo usposabljanja za mlade s strani zunanjih organizacij. Zagotavljanje rasti mladih v vaši organizaciji bo eden od ključnih motivatorjev, da se vam pridružijo in ostanejo z vami.

Spodbude. Prostovoljne izkušnje, udeležba na različnih izobraževanjih, uporaba storitev Karitas – to je morda že dovolj motivirajoče za mlade, da se pridružijo Karitas. Še posebej, ko želite mlade vključiti v prostovoljstvo, je lahko ključno, da jim zagotovite dodatne priložnosti. Dali vam bodo svoj čas, talente, energijo in ustvarjalnost. Gradijo prihodnost vaše organizacije. Pomembno je, da se jim za to pravilno zahvalite. V naslednjih številkah našli ideje za spodbude.

MLADI se PREDSTAVIJO

Sem Nika, prihajam iz Ivančne Gorice in sem po poklicu diplomirana fizioterapevtka. Kot prostovoljka delujem pri youngCaritas, kjer sem koordinatorica področja za pomoč starejšim in invalidom. S pomočjo drugih prostovoljcev in dobrih ljudi jim želim pomagati in jim polepšati vsakdan, ker menim, da si vsi zaslužimo uživati življenje, biti sprejeti in srečni.

Prostovoljstvo: V preteklosti sem delovala kot animatorka, večkrat sem za božič v Afriki »posvojila« otroka in zanj prispevala finančna sredstva za nakup hrane, šolskih potrebščin in oblačil. Leta 2016 sem en mesec kot prostovoljka delala na Šrilanki v sirotišnici (matere Terezije) za deklice s posebnimi potrebami. Več let zapored že sodelujem v akciji Božiček za en dan. V času epidemije sem sodelovala v projektu Pismo za lepši dan in še bi lahko naštevala. Če se le da, se vedno odzovem na prošnjo za pomoč in z veseljem pomagam.

Hobiji: tek, tenis, hribolazenje, kolesarjenje, sprehodi s psom.

Najljubša hrana: »štrudelj«/zavitek (s katerimkoli nadevom ☺).

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Uh, ta je težka! Slovenija je prečudovita, obožujem vsak kotiček naše dežele, še najbolj pa tiste neokrnjene, neodkrite dele naših naravnih lepot, ki jih včasih čisto naključno odkrijem. Predvsem imam rada kraje v višjih nadmorskih višinah in ob kakšni reki. Recimo Solčava z Logarsko dolino.

Najljubša pesem: Obožujem glasbo! Se pa moja najljubša pesem spreminja glede na razpoloženje in okoliščine. ☺ Ena izmed najljubših in tistih, ki me pogosto inspirirajo, pa je pesem We Are The World, ki so jo v novejši različici posneli leta 2010 za Haiti.

Najljubši kotiček, kjer se sprostiš: vikend na Pohorju.

Najljubša slovenska beseda: ljubezen.

DOGAJA se

Vabljeni na Stično mladih, ki bo pod geslom **IZBERI vihar – Ne bojte se nevihte. Jaz sem.** potekala v soboto, 17. 9. 2022, v stiškem samostanu. Prisotni bomo tudi mi!

na obisku

SKUPAJ JE LAŽJE

Polona Miklič

Tokrat predstavljamo naša prostovoljca Mihaelo Žakelj Ogrin in Primoža Ogrina, ki že vrsto let skupaj z ostalimi prostovoljci organizirata in vodita Taboro slepih. Tabori se redno vrstijo že od leta 1989, pod okriljem ŠKL pa potekajo od leta 1993.

Primož, pri organizaciji Tabora slepih sodeluješ že od vsega začetka. Lahko kaj več poveš, kako so se tabori začeli, od kod ideja? Kako so se spremenjali skozi leta?

Poletne Taboro za slepo in slabovidno mladino je leta 1989 začel Jure Svoltšak, učitelj geografije in zgodovine v Centru slepih in slabovidnih v Škofji Loki. Videl je, da se slepi premalo pojavljajo v družbi in so odrinjeni iz javnega življenja. Želel jim je približati značilnosti različnih slovenskih pokrajin, s tem pa spodbuditi tudi gibanje in športne dejavnosti.

Leta 1993 so tabori prišli pod okrilje Škofijske karitas Ljubljana. Prej smo morali iskati sponzorje, da smo z njimi pokrili stroške tabora. Sprva smo tabor organizirali poleti, leta 1997 pa smo začeli še z organizacijo zimskih taborov, ker smo opazili, da slepi potrebujejo več druženja.

Od začetka je bilo udeležencev le 10 in je tabor potekal le par dni. Kasneje so se tako razširili, da nas je bilo v Podzemlju že čez sto udeležencev in spremljevalcev. Letos nas je bilo vseh skupaj 25. Še vedno skušamo vnesti čim več gibanja in raziskovanja, hkrati se lahko udeleženci tabora vključijo tudi k molitvi in sv. maši.

Vsi voditelji in spremljevalci sodelujemo kot prostovoljci, kar da taboru še poseben čar. Običajno povabimo goste, ki so največkrat iz bližnje okolice. Trudimo se, da bi se udeleženci in spremljevalci medsebojno povezali in si pomagali. Vsak lahko prispeva svoj del.

Kaj te je spodbudilo, da si se pridružil kot prostovoljec? Kakšen je bil tvoj namen, tvoja želja?

Najprej sem bil na taborih kot udeleženec, kasneje sem se pridružil pri organizaciji, saj se mi je po operaciji sive mreže vid izboljšal. K sodelovanju me je povabil g. Svoltšak. Čutil sem, da lahko slepim pomagam s svojim poznavanjem slepote. Hudo mi je bilo, ko sem v zavodu videl, kako so bili slepi zaprti v dom, drugam pa niso mogli iti. Najbolj se mi je vtisnilo v spomin, kako je bilo pri telovadbi, ko so slepe postavili k lestvi in jih pustili tam, da so se celo uro sami gugali. Želel sem, da bi tudi oni poskusili, kaj vse zmorejo.

Kdaj se ja taboru pridružila Mihaela? Kaj vama pomeni, da lahko skupaj oblikujeta in organizirata tabor?

V letu 1993 se je taborom pridružila tudi Mihaela kot mentorica likovne delavnice na Visokem pri Poljanah. Takrat sem jo gledal le od daleč. Šele čez deset let se je vnelo z obeh strani.

Sedanje skupno oblikovanje tabora prispeva k naši povezanosti. Eden je bolj spreten za eno, drugi za drugo stvar. Skupaj iščeva, kaj bi bilo najbolje. Vsak od naju vidi kaj drugega, med sabo se dopolnjujeva, ob skupnem delu se tudi več pogovarjava in s tem tudi brusiva.

Kako potekajo priprave na tabor in kako poteka sam tabor? Kako se sploh lotita organizacije? Od kod ideje za izbor lokacije tabora, katere goste povabiti?

Ogromno pri zadnjih taborih naredi Špela Lavrinšek, ki pozna veliko ljudi iz okolice.

Pred taborom se najprej določi lokacijo, ogleda prostore, potem se začne snovati program. Odločimo se, kam bomo šli, katere goste bomo povabili, kaj si bomo ogledali. Zimski tabor ima več pogovornih tem.

Ugotovili smo, da je to za vse zelo pomembno in da vsak rad, tudi če težko, kaj pove ter s tem prispeva k bogatenju drug drugega in medsebojnemu zblizevanju.

Pri izboru lokacije je pomembno, da ponuja možnost za sprehode, poleti za kopanje, kolesarjenje, prostor za šovdavn (namizni tenis za slepe). Dobro je, če so sobe dovolj prostorne in lahko dostopne. Primerno je tudi, da je več kopalnic. Bivali smo že v šolah, pa v domovih za duhovne vaje. Zelo pomembno je, da lahko kuha naša kuharica »mama Milena«, da imamo domačo kuhinjo in dostop do nje ☺. Bili smo že v Razkrižju, Beli krajini, Adergasu, Logu pod Mangartom, Bohinjski Bistrici, Piranu in še bi lahko naštevali.

Pri izboru gostov pogledamo, katerega človeka iz bližnje okolice poznamo in bi ga lahko povabili. Letos

nas je razveselil kitarist pri ansamblu Mihelič, gospod Marjan Kokalj. S svojo glasbo ni dal le svojega časa, ampak tudi samega sebe. Gospa Ljudmila Novak nam je predstavila svoje delo, za piko na i pa drugi dan prinesla še domače kremne rezine ... Velikokrat se čudiva, kako je Slovenija lepa in ima še vedno veliko dobrih ljudi.

Čemu so prvenstveno namenjeni Tabori slepih? Kakšna je starostna struktura udeležencev?

V začetku so bili tabori namenjeni predvsem mladim, sedaj pa se starost udeležencev dviguje. Dobro pa je, da je starost različna, saj se tudi tako medsebojno bogatimo in dopolnjujemo. Tudi spremljevalci smo zelo različnih starosti. Mladost, norost, starost, modrost – vse nam pride prav.

Tabori potekajo po raznih slovenskih krajih. Medse kot goste pogosto povabite tudi krajanje. Kako vas sprejema okolica? Se je to skozi leta kaj spreminjalo (odnos okolice)? Ali se oziroma ste se v preteklosti kdaj srečevali s kakšnimi predsodki?

V začetku so spraševali celo to, kaj bo, ker so v domu stopnice, in kako bodo slepi prišli blizu. Nekateri so se celo bali, da bi se nalezli slepote. Marsikdo je spraševal spremljevalca, kaj bo pa on pil, namesto da bi se ga dotaknil in vprašal.

Zanimivo je bilo, ko smo se kopali v Snoviku. Ker je bilo malo spremljevalcev, sem slepega peljal v bazen, v vodo in šel po drugega, tako da so bili vsi, ki so si želeli kopati, v bazenu. Reševalec iz vode me je vprašal, kdo bo spremljal slepe v vodi. Odgovoril sem, da se v vodi kar dobro znajdejo. Zgrožen je opozoril na bližino tobogana, kamor lahko slepi zaidejo. Vprašal sem ga, kje pa je ta tobogan, saj tudi sam brez očal nisem kaj dosti videl. Zmajujoč z glavo se je raje odmaknil od nas.

Ali so stvari, na katere je treba biti še posebno pozoren v odnosu in pristopu do slepih in slabovidnih oseb?

So ljudje, tako kot mi. Če ne veš, kako jim pomagati, se jih lahko vpraša, pa z veseljem povedo.

Veliko ljudi se na primer boji reči slepemu, naj pogleda (potiplje), kako je določena stvar videti. Zdi se jim, da je to nesramno do njih. Pa ni, saj tudi slepi pogledajo, le na svoj način.

Dostikrat slepi naletijo na težavo pri vodenju. Namesto da bi ga vprašali, če potrebuje pomoč, ga kar zgrabijo in odpeljejo. Če spremstvo potrebuje, greš

ti naprej, slepi pa se te prime pod roko. Pomembno je, da ga ne »rineš« pred seboj.

Tabor vsako leto zaznamujejo zelo zanimivi gosti. Kateri od njih vama je še posebej ostal v spominu in zakaj?

Vsak gost je nekaj posebnega. Najbolj naju navdušijo tisti, ki se približajo slepim in jih vključijo v svoj program. Od harmonikašev do tamburic in Markove bande, pa igralcev ...

Ali vama je v spominu ostal kakšen zanimiv dogodek s tabora, kakšna anekdota?

Ko je v Srednji vasi v Bohinju zmanjkalo elektrike, smo spremenili vloge. Udeleženci so nas vodili po hiši.

Drug zanimiv dogodek pa je bil, ko smo se v Čatežu kopali. Na toboganu sem razložila slepemu, da naj stopi s tobogana, ko se ustavi. Bil je precej težji od mene, pa še pomislila nisem, da se lahko prej ustavi. Ustavil se je že dva metra pred koncem in se na hitro prevalil s tobogana. K sreči se mu ni nič zgodilo. Tako je očitno, da imamo res močne angele varuhe. Za nas vsako leto molijo sestere karmeličanke, za kar sva jim zelo hvaležna.

Nista prostovoljca le na Karitas, redno pomagata tudi Vincencijevi zvezi dobrote. Kaj vama pomeni prostovoljstvo in kako sta se vključila tudi v pomoč brezdomcem?

Sama sem pomagala bratu Petru, lazaristu, ki je začel s silvestrovanjem

za brezdomce in z Vincencijevo zvezo dobrote. Pripravljali smo darila, program in pogostitev.

Kasneje sva začela s Primožem skupaj hoditi tudi v dnevni center za brezdomce v Ljubljani. Hodiva tudi na dneve prostovoljstva. Skupaj je lažje. Človeku se včasih ne ljubi in bi hitro našel kak izgovor. Med potjo domov pa imava več časa za pogovor.

Pomoč ljudem v stiski naju izpolnjuje. Pri delu z ljudmi se marsičesa naučiš, hkrati pa vidiš, kako ima vsaka stvar nek namen. Lažje vidiš drugega.

Kaj vama pomeni prostovoljstvo? Kako vama uspe, da poleg svojih služb in ostalih obveznosti, ki jih imata, najdeta čas tudi za pomoč drugim?

Kaj pa imava, česar nisva prejela ... Hvaležna sva, da lahko delava, vidiva, živiva v hiši, imava dovolj hrane in vsega, kar potrebujeva. Hkrati sva hvaležna za domače in prijatelje, s katerimi skupaj iščemo pot v še polnejše življenje. Prostovoljstvo je način življenja, za katerega se odločiš. Čutiš, da je tako najbolje zate, in dokler to čutiš, to delaš.

POVEZOVATI, OBVEŠČATI, IZMENJATI IZKUŠNJE

Helena Zevnik Rozman

Naš Žarek dobrote ta mesec praznuje 20. obletnico izhajanja. Iskreno priznam, da sem ponosna, da smo ga v vseh teh letih redno izdajali. Pa vendar ob pregledovanju arhiva kar ne morem verjeti, da je minilo že 20 let, saj imam v spominu snovanja prve številke, kot da bi bilo to pred kratkim.

Cilj, ki smo si ga zadali na začetku, je bil, da bo Žarek informiral, izobraževal in oblikoval sodelavce Karitas pri njihovem karitativnem delu. Ali kot je za uvodnik napisal gospod dr. Franc Kramberger, takratni predsednik SK, da smo »že dolgo čutili potrebo po publikaciji, ki bi povezovala, obveščala in z izmenjavo izkušenj tudi bogatila vse, ki se posvečajo Karitas v Cerkvi na Slovenskem«.

Ob pregledu strokovnih člankov, v katerih smo se lotevali mnogih aktualnih tem in stisk v današnji družbi, lahko potrdim, da smo omogočali bralcem možnost pridobivanja novih znanj za njihovo delo. Mnogi članki so še vedno zelo aktualni, čeprav so bili morda objavljeni že pred desetletjem. Prav tako smo z mesečnim izdajanjem lahko pravočasno informirali o dogodkih in akcijah Karitas po vsej Sloveniji, in tako vsem omogočili pravočasno načrtovanje dela. Zelo so bili in so še vedno dobrodošli članki s terena, s katerimi izmenjujemo izkušnje, primeri dobrih praks, ki nas lahko bogatijo in so nam osnova za nove ideje. Seveda pa ne smemo mimo duhovnih misli, ki so jih z

nami delili naši voditelji, tako škofje kot tudi duhovniki, zadnja leta pa nas še posebej nagovarja papež Frančišek. Vse to nas oblikuje pri služenju najbolj ubogim. Upam seveda, da temu lahko pritrdijo tudi bralci.

Žarek dobrote smo zasnovali kot preprosto publikacijo, kjer bi imela vsebina prednost pred zunanjo podobo. Vendar smo jo z leti vseeno nekoliko posodobili. Še vedno pa sledimo tej prvi smeri, kajti sodobne oblike revij zahtevajo večji prostor za isto vsebino, večje slike, več praznega prostora, kar pa pomeni tudi dražjo publikacijo. Tako smo razpeti med enostavnim in bolj privlačnim.

Seveda pa Žarka dobrote ne bi bilo brez sodelavcev Karitas in drugih piscev, ki so in še vedno aktivno sodelujejo tako v uredniškem odboru kot tudi kot pisci za področje svoje stroke ali iz svojih ŠK ali ŽK. Vsem bi se ob tem lepem jubileju rada iskreno zahvalila za sodelovanje, za to, da ste mnogokrat odgovorili na mojo prošnjo za članek in ga napisali kljub vsem drugim obveznostim, čeprav ste vedeli, da ne bo plačano ali šteto med delovno obveznost. Hvala tudi vsem, ki ste ob svojem delu prepoznali potrebo po tem, da ga predstavite javnosti in drugim v mreži Karitas. Vse to je združeno v 20 letih Žarka dobrote – in hvala za vse.

Seveda pa smo zazrti v prihodnost, za katero si želimo, da nas bo Žarek še vedno »povezoval, nas obveščal o delu v mreži Karitas in nam omogočal ohranjanje stalni dialog, v katerem si bomo izmenjavali izkušnje, drug drugega bogatili in se med seboj učili,« kot nas je usmeril gospod Kramberger.

13

TEMELJ SOGLASIJ

papež Frančišek

Vir: Vsi smo bratje, okrožnica papeža Frančiška o bratstvu in družbenem prijateljstvu, Založba Družina
Odlomek je iz šestega poglavja: *Dialog in družbeno prijateljstvo*.

Relativizem ni rešitev. Pod tančico domnevne strpnosti mogočni obračajo moralne vrednote po vetru. Če končno poleg zadovoljevanja lastnih želja in neposrednih obveznosti »ni več objektivne resnice niti trdnih načel (...), si ne moremo predstavljati, da bodo za preprečevanje vedenja, ki prizadene okolje, dovolj politični programi ali zakoni. (...) Če je namreč kultura

pokvarjena, če ne šteje več nobena objektivna resnica, nobeno splošno veljavno načelo, bodo zakoni razumljeni samo kot samovoljne zapovedi ali kot ovire, ki se jim je treba izogniti.«

Ali je mogoče prisluhniti resnici, iskati resnico, ki odgovarja naši najgloblji stvarnosti? Kaj je zakon, če ni prepričanja, doseženega na dolgi poti premišljevanja in modrosti, da je vsako človeško bitje sveto in nedotakljivo?

Da bi družba imela prihodnost, je potrebno zrelo in občuteno spoštovanje resnice o človeškem dostojanstvu, ki se ji podredimo. Potem se ne bomo vzdržali ubijanja nekoga samo zato, da bi se izognili družbenemu preziru ali teži zakona, temveč iz prepričanja. Neizpodbitno dejstvo je, da spoznamo z razumom,

sprejmemo pa v vesti. Neka družba je plemenita in vredna spoštovanja tudi zato, ker neguje iskanje resnice in ker je navezana na temeljne resnice.

Potrebno se je vaditi v razkrinkavanju raznih oblik zavajanja, pačenja in zatemnjevanja resnice v javnosti in zasebnosti. Kar imenujemo »resnica«, ni le časnikarsko sporočanje dejstev. Je predvsem iskanje trdnjših temeljev, ki so podlaga za naše odločitve in zakone. To pomeni, da človeška pamet lahko seže onkraj trenutnih prepričanj in najde nekaj resnic, ki se ne spreminjajo, ki so bile resnice pred nami in bodo to vedno ostale. Z raziskovanjem človeške narave razum odkriva vrednote, ki so občečloveške, saj iz nje izhajajo.

Drugače: Mar bi se ne moglo zgoditi, da bi temeljne človekove pravice, ki veljajo danes za nepremagljive, zanikala oblast izvoljenih veljakov, ko so dosegli »soglasje« pri uspavanem in ustrahovanem ljudstvu? Zadostoval ne bi niti navaden konsenz med različnimi, prav tako prevaranimi narodi. Poznamo vrsto primerov dobre prakse, ki smo je sposobni, vendar moramo hkrati priznati, da skrivamo v sebi tudi pogubna nagnjenja. Mar brezbržni in neprizanesljivi individualizem, v katerega smo zapadli, ni tudi posledica lenobe za vztrajno iskanje najvišjih vrednot, ki sežejo onkraj trenutnih potreb? Z relativizmom je povezano tveganje, da nam lahko veljak ali pa spretnejši človek vsili domnevno resnico. Vendar »glede na naravne norme, ki prepovedujejo to, kar je samo po sebi notranje zlo, ni za nikogar ne privilegijev ne izjem. Naj je kdo gospodar sveta ali zadnji najbednejši 'revež' na zemlji – v

tem ni nobene razlike: pred naravnimi zahtevami smo vsi absolutno enaki.

Danes se nam dogaja, da nas izenačevanje etičnih in političnih zakonov z naravnimi vodi v pokvarjeno in prazno logiko. Ne obstajata dobro in zlo sama po sebi, temveč le računica koristi in škode. Sprememba moralne pameti pomeni, da se pravo več ne opira na temeljno razumevanje pravičnosti, temveč vse bolj postaja ogledalo prevladujočih idej. Tu se začneja propad: soglasno poplitveno in kompromisarsko »stopanje navzdol«. Skratka, tako zmaguje logika sile.

V pluralistični družbi je dialog najprimernejše sredstvo za spoznavanje tega, kar je treba vedno trditi in spoštovati, saj presega priložnostno soglasje. Govorimo o dialogu, ki ga morajo bogatiti in razsvetljevati razlogi, pametni dokazi, različna izhodišča, prispevki različnih vrst znanja in pogledov, ki pa ne izključujejo prepričanja, da je mogoče priti do nekaterih upoštevanja in spoštovanja vrednih temeljnih resnic. Sprejeti je treba, da so nekatere vrednote trajne, čeprav jih ni vedno lahko spoznati, jim priznati trdnosti in veljave v družbeni etiki.

Tudi ko jih spoznamo in sprejmemo, zahvaljujoč dialogu in soglasju, vidimo, da so takšne temeljne vrednote nad vsakim soglasjem. Zato jih priznavamo za vrednote, ki presegajo naše obnebe in niso nikoli predmet barantanja. Naše razumevanje njihovega pomena in veljave lahko raste – in v tem smislu je soglasje nekaj razgibanega – a same po sebi veljajo za nespremenljive zaradi svojega notranjega pomena.

celje

MAŠA V VRBJU ZA USMILJENE BRATE

Blaž Jelen

V torek, 2. avgusta 2022, smo na prostoru pred mogočno stavbo, nekoč redovno zgradbo usmiljenih bratov, ki so karitativno pomagali ubožnim in bolnim ljudem, prisostvovali sveti maši. Mašo je vodil letošnji zlatomašnik, šoštanski dekan g. Jože Pribožič, dosedanji škofijski ekonom in oskrbnik škofijskega doma v Vrblju. V praznični pridigi je na kratko razložil zgodovino redovne skupnosti usmiljenih bratov in jo povezal s porcijunkulo, praznikom sv. Frančiška Asiškega. Z njim je somaševal župnijski vikar v župniji Žalec, g. Ivan Šelih.

Prisotne je nagovoril tudi Matej Pirnat, generalni tajnik Škofijske karitas Celje, zadolžen za dobrodelnost v celjski škofiji. Zbralo se je lepo število vernih od blizu in daleč, tako sodelavk in sodelavcev škofijske in župnijskih Karitas kot domačinov in vaščanov Vrblja.

Stavba, na katere pročelju je ves čas plapolala zastava Karitas, se je sredi zelenja praznično svetila pod toplimi sončnimi žarki. Sonce je tako prijetno grelo, da so se prisotni počasi umikali v senco. Dežja je bilo le za vzorec, tako da žejna narava še naprej pogreša dovolj vlage, ki bi omogočila boljši pridelek in ozelenitev razsušenih površin. Po maši je Škofijska karitas Celje poskrbela za postrežbo z zelo okusno enolončnico, poleg peciva, potic in brezalkoholnih pijač pa so za ohlajitev razdelili tudi sladoledne kornete. V prijetnem vzdušju so se zadržali kar nekaj časa. S tradicionalno spominsko mašo se Škofijska karitas Celje vsako leto zahvali domačinom za lepo sobivanje in prijazen sprejem v vasi Vrbje, vse skupaj pa nas obhajanje spomina na usmiljene brate, ki so svoje karitativno delo živeli do tako rekoč mučeniške smrti, spomni na gostoljubje in dobrodelnost po Jezusovem zgledu.

koper

ROMANJE NA BREZJE

Darja Leban Obid

Marija Pomagaj na Brezjah nas je po dveh letih epidemioloških ukrepov letos ponovno združila na že 54. romanju bolnikov, invalidov in ostarelih. Iz kopske škofije se je zbralo za kar 11 avtobusov in en kombi starejših, invalidov in njihovih spremljevalcev, ki so se na sobotno jutro iz različnih smeri, vendar z istim ciljem podali na pot. Tako kot v preteklosti so se tudi na letošnjem srečanju romarji zatekli v Marijin objem, ji izročali težke preizkušnje svojega življenja, predvsem pa jo prosili za zdravje in mir. Celjski škof Maksimilijan Matjaž je v homiliji izpostavil tri kreposti, na ka-

tere papež Frančišek še posebno opozarja starejše: potrpežljivost, dragocenost življenja in mehkobo srca. Prosil nas je, da naj te tri darove tudi mi izprosimo zase in svoje bližnje pri Božji materi, kajti pomanjkanje in nemoč ljubezni, neodpuščanje, dnevi brez molitve ... v današnjem času povzročajo več gorja kot telesno trpljenje. Petje in molitev, veselje in smeh, veder pogled in iskrice v očeh nas ob takih dogodkih spremljajo, povezujejo, bogatijo, predvsem pa nam vlivajo dodatno moč in energijo za naše nadaljnje delo in življenje. In tudi tokrat ni bilo nič drugače.

Naše romanje na Brezje je bilo umirjeno, brez hite-nja, v vedrem razpoloženju, duhovno pestro in bogato. Nasmehi na obrazih, solze sreče ob ponovnem obisku Matere Božje so bili tiha zahvala za nas. Dobila sem več, kot sem dala.

Jožica Terlikar, spremljevalka, prostovoljka Karitas

Dano mi je bilo spremljati skupino romarjev in se pridružiti še mnogo večji množici iz vseh koncev naše domovine. Lep sončen dan je po končanem bogoslužju dobil svoj dodaten lesk na obrazih, v očeh in gotovo še najbolj v srcih ljudi, ki jim je bilo omogočeno priti na sveti kraj, se pridružiti množici sebi podobnih, slišati in sodelovati pri molitvi in pesmi ter se v tišini zazreti v milostno podobo Matere z Detetom. Glavna misel voditelja bogoslužja škofa Maksimiljana je bil prav njun pogled na nas. Ta pogled mnogim olajša težo let, boleznin in tegob; črnino misli in strah pred prihodnostjo presije s svetlobo upanja, da je tudi onkraj sivine in monotonosti vsakdana slutiti še kakšen lep dan. Da je tudi starost z vsemi svojimi »dodatki« lahko lepa in da je pomagati k temu tudi lepo.

Franč Kavčič, duhovnik

Marija Pomočnica, v težki preizkušnji, boleznin si me rešila. Obljubila sem, da te bom vsako leto obiskala tu na Brezjah in se ti zahvalila. Razmere zadnjih let pa so mi to preprečile. Danes sem presrečna, ker sem lahko tukaj, pri tebi. Čutim, da si mi prav ti najbližje in mi prihajaš naproti kot Mati, kot Pomočnica. Spremljaj me še naprej s svojo milostjo!

udeleženka romanja

BISEROMAŠNIK FRANC PRELC

Pavla Brec

Župnik Franc Prelec je zagotovo zelo poznan v Istri, v Škofiji Koper, širše v Sloveniji in tudi izven meja Slovenije. Njegovo delovanje je zelo široko na različnih področjih, predvsem na področju dela z različnimi ranjenimi skupinami, ki so zanemarjene v širši družbi:

odvisniki od drog, alkohola, brezdomci ... Veliko let je predsednik Istrske območne Karitas in kot voditeljica sem hvaležna Bogu, da mi je bilo dano veliko let sodelovati z njim. Lahko trdim, da ni ovire, ki bi mu preprečila, da svojih zadanih ciljev ne bi uresničil. Pri vsem delu pa vedno poudari pomoč našega odrešenika Jezusa in njegove matere Marije.

V začetku letošnjega leta nas je presenetila vest o njegovi težki bolezni. Vsi smo mislili, da se njemu kaj takega ne more zgoditi. A Božji načrti niso naši načrti in sam g. Prelc je Božjo voljo tudi sprejel in zaupal v Božjo pomoč. Kot je povedal v nedavnem intervjuju, verjame v pomoč mnogih molitev in priprošnje k škofu Vovku, ki je bil tudi njegov posvečevalec. Po začetnem slabem počutju se je zdravstveno stanje izboljšalo, da je ponovno lahko opravljal sv. maše. V njegovi župniji Sv. Anton, kjer je bil župnik 16 let, so se tako začeli pripravljati na slovesnost biserne maše g. Prelca. Tudi sam se je tega zelo veselil in upal, da bo zmožni darovati sv. mašo.

Visok jubilej – 60 let mašništva – smo v Sv. Antonu obhajali v nedeljo, 26. junija. Z. g. Prelcem je somaševalo več duhovnikov. Župnik iz Bertokov Jožko Pirc je v homiliji poudaril nekaj biserov iz življenja g. Prelca, o katerih je sam g. Prelc v preteklih nedeljah spregovoril svojim župljanom v Sv. Antonu. Predstavljam nekaj misli iz homilije:

- **BESEDA ŽIVLJENJA:** Jezus je svoje učence poslal, da nadaljujejo njegovo oznanilo evangelija, ki je beseda življenja. Oče Franc je to na poseben način uresničeval, ko je vsak mesec povabil, da bi ena Božja beseda oz. stavek iz Svetega pisma, postal beseda, ki naj vodi življenje vernika.
- **ŽIVLJENJE IZ ZAKRAMENTOV:** Oče Franc je vedno in ob vsaki priložnosti poudarjal, kako Božje življenje prejemamo iz zakramentov krsta, birme, sv. spovedi, sv. zakona. Posebej pa je nosil v srcu neizmerno ljubezen do evharistije, do sv. maše, in jo vsem priporočal. Zelo malo je dni v 60 letih, ko ni uspel obhajati sv. maše, tudi sedaj v času bolezni.

- **RASTEMO V DRUŽINO:** Cerkev, župnija je za očeta Franca skupnost, občestvo, družina. Tako med duhovniki v dekaniji in škofiji kot tudi med verniki. S tem geslom je kot župnik neprestano vabil in izzival vasice ter zaselke svoje župnije in tudi nas duhovnike.
- **SLUŽENJE NAJBOLJ POTREBNIM:** Njegova duhovniška pot je prežeta s služenjem najpotrebnejšim: vsakršnim zasvojenim in njihovim družinam, brezdomcem in vsem, ki so se nanj obračali ... Pred Bogom neizmeren zaklad njegovega življenja!
- **POD MARIJINIM PLAŠČEM:** Oče Franc je posebej izpostavil biser Bratovščine Karmelske Matere Božje v župniji Sv. Anton. Ob tem pa bi rad poudaril, da gre za mnogo več. Vse njegovo duhovniško življenje, delo in služenje lahko namreč vidimo kot najtesneje povezano z Marijo, z njenim zgledom zvestobe v izpolnjevanju Božje volje. V slavljenju Boga in služenju bližnjemu je oče Franc skušal zares biti kot Marija.

Oče Franc Prelc živi s svojo sestro Kristino v Bertokih, v skupnosti z Jožkom Pircem, župnikom župnije Bertoki. Tudi on je bil letos slavljenec, 3. julija je namreč obhajal zlato mašo v cerkvi v Bertokih. Obe mašlavljenca želimo blagoslova in moči pri delu v Božjem vinogradu, hvaležni za vse milosti, ki smo jih po njunih rokah že prejeli.

Ljubljana

SREČANJE BOLNIH IN OSTARELIH V VRATIH

Metka Kern Trček

V župniji Dovje že 30 let deluje Župnijska karitas Dovje. V naših štirih vaseh: v Mojstrani, na Dovjem, v Radovni in na Belci se vaščani velikokrat srečujemo, saj so majhne. Vendarle pa smo v zadnjih dveh letih, kot se je to dogajalo vsem, tudi mi doživljali pandemijo. Spremenila nam je življenje in nas oddaljila med seboj. Marsikateri vezi so se zrahljale, srečanja so postala redkejša, obiskov ni bilo, stisk roke je postal preteklost. Izjema so ostale voščilnice, ki smo jih sodelavke Karitas pripravile za božič in veliko noč ter jih delile starejšim vaščanom.

V Vratih je poleg Aljaževega doma Jakob Aljaž postavil kapelico svetih bratov Cirila in Metoda. Legenda pripoveduje, kako sta svetnika nesla relikvije svetega Klemenca v Rim in se ustavila na mojstranškem polju (867. leta). V tej kapelici je naš kaplan Tine Povirk v četrtek, 28. julija, daroval mašo, na katero smo povabili starejše farane z Dovjega, iz Mojstrane in Radovne.

Foto: Silvo Trček

Posebej smo bili veseli, da so se nam pridružili tudi Anica z Belce s spremljevalko Katjo, znani obrazi iz sosednje jeseniške in gorjanske fare, iz Aljaževega doma sta prišla Danica in Luka, ki je pristopil kot ministrant. Plamen sveč je oživel, molitev je napolnila kapelo, pesem nas je pobožala. Lepo nam je bilo, ob duhovnikovih besedah smo se počutili kot glina v Božjih rokah.

Po maši smo se nekateri odpravili h klinu, od koder je posebej lep pogled na Steno. **Severna triglavska stena** je ena izmed največjih sten v vzhodnih Alpah. **Visoka je 1300 m** (Dolga nemška smer) in **široka več kot 3500 m** (Zlatorogove police). Ravno zaradi tega jo Slovenci preprosto kličemo **Stena z veliko začetnico** (Gregor Kofler). V njej je več kot sto štirideset plezalnih smeri. Nazadnje smo sedli na teraso Aljaževega doma, kjer nas je prijazno osebje postreglo, odžejali smo se in se okrepčali. Predvsem pa smo poklepetali in si zaželeli, da bi se nam drugič pridružilo še več faranov.

Dopoldne nam je prijetno minilo, vračali smo se z avtobusom, ki cele dneve vozi v Vrta in nazaj. Spremljal nas je prijeten občutek, saj smo skupaj uživali sredi najlepšega koščka naše domovine v raju pod Triglavom.

NEPRIČAKOVANO DRUGAČE

Ivana Jug

Z veseljem smo se zbrali na 32. poletnem taboru slepih in slabovidnih Slovenije, ki je potekal od 15. do 21. avgusta 2022. Bilo nas je 26 slepih in slabovidnih ter naših spremljevalcev, naš začasni dom pa je bil isti kot lani – dom sv. Mohorja nad Moravčami. Program je bil zelo zanimiv, le zaključek je bil čisto drugačen kot vsa prejšnja leta. Med nami so bile tri nove spremljevalke.

Prejeli smo lepe majice z emblemom lilij kot simbolom Limbarske gospode. Dan se je začel z jutranjo molitvijo ali sveto mašo v bližnji cerkvi sv. Mohorja in Fortunata. Sledila je telovadba in ob miganju smo se znali tudi zabavati. Večkrat smo se sprehodili do Gradiškega jezera, ga preplavali ali veslali v napihljivem čolnu.

Letos smo izvedeli več o zgodovini kraja Moravče, ki je bil napreden in tudi samooskrben, saj je cvetelo obrtništvo (suknarstvo, slamničarstvo, lončarstvo), živinoreja in poljedelstvo, na vodotokih Drtinščice in Rače so pele žage in mlini. Moravški fari pripada sedem podružničnih cerkev. Poleg cerkve sv. Mohorja in Fortunata smo obiskali še cerkev Hribce, ki je posvečena Žalostni Materi Božji. V njej se vsako leto na velikonočno popoldne ljudje zahvalijo za varstvo pred potresi. V središču mesta stoji župnijska cerkev sv. Martina – ena izmed cerkev, ki jo popotniki obiščejo, ko gredo na romanje po Martinovi poti. Videli smo, da je zelo akustična, ko je naš Jernej zadel in so pod Petrinimi prsti zadonele orgle. V nedeljo smo se tam udeležili praznične svete maše.

Zelo nas je navdušil obisk Arboretuma Volčji potok. Prijazna vodička nas je popeljala skozi park. Potipali

smo vojaško platano, kavkaški oreškar in objeli mogočno ginko. Postali smo ob zeliščnem vrtu, potipali in povonjali več vrst bazilike ter drugih zelišč, in roke so še dolgo dišale.

V Komendi smo si ogledali zanimiv muzej s stari-nami. V mnogih prostorih je shranjeno vse mogoče, od lončene posode, burkelj različnih velikosti, lesenih rebrastih perilnikov, škafov fotoaparata, ki je na otip kot škatla, ročnega strižnika za lase izpred mnogih let, ki smo ga za šalo praktično preizkusili na glavi enega od nas, do traktorjev oldtajmerjev in Tomosovih motorjev, ki so bili vsi izpravni in tudi obnovljeni. Vanje je bilo gotovo vložena na tisoče ur dela in iznajdljivosti, kako izdelati rezervni del, ki ga ni več mogoče dobiti.

Poleg ogledov smo imeli tudi zelo zanimive goste. Med nas je prišla gospa Ljudmila Novak, evropska poslanka, članica stranke Nova Slovenija. Sproščeno je spregovorila o svojem življenju, od poučevanja v zavodu za invalidno mladino Kamnik in službe moravske županije do evropske poslanke. Na naše veliko veselje je tudi nas presenetila s kremnimi rezinami.

je tudi njihov stric in naš prijatelj Stane Kerin, sedaj misijonar na Madagaskarju.

Deležni smo bili dveh zelo lepih glasbenih dogodkov. Med nas sta prišla naša člana Mirjana in Milan Šernek. Mirjana nam je najprej približala svojo čudovito poezijo in nato tudi zapela. Predstavila nam je njuno avtorsko delo Jutro upanja, besedilo je napisala ona, mož pa glasbo. Nato so zazveneli hiti iz naše mladosti, ob zvokih Veselih Štajerk smo tudi zaplesali.

Uživali smo še ob imenitnem kitaristu Milanu Kokalju, nad 40 let članu Ansambla Franca Miheliča. V svoji zbirki ima kar devet primerkov kitar in po kratkem uvodu je vzel eno od njih v roke in začel brenkati nam zelo ljube napeve, mi pa smo peli in peli ...

Predzadnji dan smo nameravali oditi na kopanje v Terme Snovik, a se je izkazalo, da nas je več kot polovica pozitivnih na koronavirus. Morali smo se sprijazniti, da smo tabor za letošnji končali. Kljub nepričakovane-mu zaključku smo odhajali zelo hvaležni za vse dobre ljudi, ki so nam polepšali tabor, hvaležni Škofijski karitas Ljubljana, srčnim organizatorjem Primožu, Mihaeli in Špeli, vsem našim vrlim spremljevalcem in mami Mileni za odlično kuhinjo.

18

Obiskali sta nas dve skupini – člani PUMO (program usposabljanja mladih odraslih) iz Ljubljane in Socialne aktivacije iz Litije, ki se ukvarjata z mladostniki, ki ne želijo dokončati šolanja. Vključeni so tudi odrasli, ki pred seboj ne vidijo poklicne bodočnosti in so jim tuje delovne navade. Pripravili so nam zanimivo igro »lovljenje zaklada«. Razdeljeni v pet skupin smo na petih različnih postajah odgovarjali na vprašanja in obudili spomine na igranje, glasbo, hrano, šolo ter vzornike naše mladosti. Ker so naši gostje želeli spoznati našo igro show-down, smo naredili mini turnir.

Obiskale so nas tudi stare znanke rokodelke. Za nas so pripravile razne materiale, da smo lahko sestavili punčko iz cunj. Navodilo za izdelavo punčke je eni izmed teh žena podarila stara domačinka, ki je napravila punčko tudi za film Cvetje v jeseni.

Nepričakovano so nas s svojim naraščanjem obiskala Kerinova dekleta Marjetka, Urška in Lucija, ki so vrsto let pomagala oblikovati naš tabor. Pozdravil nas

maribor

DELAVNICA ČLANIC ŽK ŠENTJANŽ PRI DRAVOGRADU

Milena Dobnik

Leto je naokoli. Članice ŽK Šentjanž smo pričele z organizacijo delavnic za izdelavo ročnih izdelkov, ki jih bomo poklonile nastopajočim ob priliki Dobrodelnega koncerta Karitas v Dravogradu in srečanja starejših krajanov v župnijski cerkvi Šentjanž v mesecu septembru.

Delavnico je zelo navdihujoče vodila **Anica Kašnik**, dolgoletna izdelovalka suhega cvetja, ki je prejela tudi certifikat g. Bogataja. Ga. Kašnik že vrsto let po vsej Koroški vodi delavnice za starejše in tudi otroke.

Za izdelavo tega cvetja jo je navdušila sosed, stara 100 let, zato nadaljuje njeno tradicijo.

Vsi udeleženci delavnice so sodelovali s svojimi izkušnjami ter tako soustvarjali kvalitetna nova in uporabna znanja. Skupina prostovoljk je močna in – česar smo najbolj veseli – s srcem pri izdelavi izdelkov. Košara z izdelki se je prav hitro polnila s suhim cvetjem, druga košara pa z medvedki, izdelanimi iz brisač.

Prve ure delavnice so kar prehitro minile in komaj čakamo, da se naslednji teden spet sestanemo ter nadaljujemo z izdelovanjem cvetja. Priložena fotografija pa je dokaz, kako delovni smo bili.

27. julija smo se sodelavke Župnijske karitas Šentjanž v zgodnjih jutranjih urah odpravile na romanje na Brezje. Ob 10. uri smo prisostvovala sveti maši in molitvi pred podobo Matere Marije. v Radovljici smo se posladkale v čokoladnici in si ogledale Muzej čebelarstva na Slovenskem. Preživele smo bogat dan, poln duhovnosti in prijetnega druženja.

KOPER POČITNICE SODELAVCEV KARITAS V SOČI

Pavla Brec

Tudi letos je Škofijska karitas Koper rezervirala termin za počitnice sodelavcev Karitas v Soči, in sicer od 6. do 9. julija. Veseli smo bili, saj so bile razmere zaradi covida zelo nepredvidljive.

Vodenje skupine je sprejela sodelavka Goriške karitas Aliče Čubej. Prijav sicer ni bilo veliko, tik pred terminom pa je morala vodenje odpovedati gospa Aliče zaradi zdravstvenih težav v družini. Za koordinacijo sem bila zaprosena jaz in sem jo sprejela, saj sem to nalogo opravljala tudi že s skupinami v preteklosti.

V sredo, 6. julija, smo se zbrali v Soči, šest odraslih in trije otroci. Večinoma smo se udeleženske in udeleženci poznali že od prej, a tudi sodelavka Nives, ki je bila prvič z nami, se je prav hitro vživela v okolje in postali smo prijetna družba. Prav velikih načrtov za ustvarjanje si nismo zastavili, saj je bilo dni malo. Predvsem smo se veliko pogovarjali, si izmenjali mnenja o različnih temah. Šli smo na krajše sprehode, na izlet

v Lepeno ter k izviru Soče, kjer smo se malo sprehodili. Trije mlajši udeleženci – Gregor, Eva in Larisa – so nas zabavali s svojo ustvarjalnostjo, radoživostjo in dobro voljo. V kuhinji se je zelo dobro znašla sodelavka Zdenka iz Merljakov, in seveda se ostale ženske nismo prav nič trudile, da bi ji prevzele mesto. Pomoč smo ponudile za pripravo in pospravljanje po obrokih. Prehitro je prišlo sobotno jutro, ko je bilo treba misliti na pospravljanje. Odhod je sledil po dobrem kosilu.

Na tem mestu že predlagam, da se naslednje leto predvidi več dni za sodelavce Karitas v Soči., saj smo vsi udeleženi izrazili željo, da bi ostali še naprej.

KOPER OTROCI IZ PROGRAMA POSVOJITEV NA RAZDALJO SKUPAJ V ISTEM ČOLNU

Marjana Plesničar

20

Tudi letos je bilo 8 dni v Soči namenjenih letovanju otrok iz programa Posvojitev na razdaljo ter njihovim sorojencem. Z animatorji in pomočnico smo pripravili program, pri katerem smo sledili načelu: poskrbimo, da se bodo imeli otroci ta teden več kot lepo, ter izkoristimo naravo, ki jo je Stvarnik v Soči za nas naredil z res posebnim navdihom. Pri načrtovanju nam je pomagalo še geslo letošnjih letovanj Škofijske karitas Koper: *Skupaj v istem čolnu*, ki nas je ves teden nagovarjalo k sodelovanju, poslušanju drug drugega ter skupnemu ustvarjanju čudovitih spominov.

Kaj vse smo počeli? Naravo smo poskušali začutiti z vsemi čutili, zato smo se na pot odpravili bosi ter nekaj časa z zavezanimi očmi. Šumenju Soče smo prisluhnili v temi, na nočnem pohodu, skoraj vsi pa smo vanjo tudi skočili, da nam je njena svežina ohladila razgreto kožo.

En dan smo izkoristili za izlet do slapu Virje ter izvira potoka Gljun. Dan je bil sicer lep, a vroč, zato smo se ohladili s sladoledom v Bovcu. Ostale dneve smo razporedili tako, da je bilo za vsakogar nekaj: športne aktivnosti, ustvarjalne delavnice, družabne igre, sprehodi do Soče, kopanje v pesku in škropljenje z vodo, molitev ... čas za ustvarjanje novih ter poglobljanje že spletenih prijateljskih vezi.

Obiskali so nas tudi zanimivi gostje: slikarka **Polona Kunaver Ličen** je zaradi nepredvidenih okoliščin vodi-

la delavnico kar na daljavo, nastale pa so res čudovite skupinske umetnine, sanjski svetovi s čudežnimi živalmi; **Anka in Zvone iz Gledališča Kolenc** sta nam predstavila malo bolj posebne živalce, kot so kača, ščurek, ježek, želva ... Vse smo lahko pobožali, prišli in se prepričali, da niso nevarne; **gorski reševalki Ana in Eva**, ki sta s seboj pripeljali tudi bodočo pasjo reševalko Sočo, sta nam predstavili svoj plemenit prostovoljni poklic; **policist Marko** pa je odgovoril na vsa naša vprašanja o delu policista ter nam razkazal policijski kombi, ki ga je imel kar težave izprazniti ☺.

Ne smem pozabiti omeniti tudi zabavnih večerov, ki so jih skrbno pripravili naši animatorji. Napeto je bilo v pričakovanju, kdo bo prvi osvojil tombolo, po celodnevem izletu prijetno ob gledanju filma ter že skoraj vroče ob merjenju znanja v kvizu. Večer, ko so otroci pokazali svoje skrite talente, pa nas je povsem navdušil.

Od nedelje do nedelje se je naš čoln napolnil s spomini in kar težko je bilo pomahati avtobusu, polnemu otrok, ko je odpeljal. Skupaj smo v tem tednu spoznali, da je plovba v skupnem čolnu mogoča z nekaj znanja in izkušenj, z obilo sodelovanja, s spoštovanjem drug drugega, s spodbudno in pohvalno besedo, s potrpljenjem ob sunkih vetra in predvsem z zaupanjem v Boga, da nas bo varno pripeljal do cilja. Iz srca hvala animatorjem: **Luki, Petri, Neži, Zali in Piji**, hvala pomočnici **Suzani** ter kuharici **Nisveti** in hvala vsakemu od otrok posebej, da smo skupaj prepluli ta teden, da sem se lahko od vsakega posebej nekaj naučila, da lahko danes s sladko solzico v očesu rečem: skupaj smo ustvarili res lep teden, ki ga z veseljem ponovim takoj, ko bo mogoče! Hvala Bogu, da nas je zbral na ta čoln in nam podaril to nepozabno izkušnjo!

KOPER POČITNICE DRUŽIN V SOČI

Marija Mlinar

V Trenti je vedno lepo! Dom Karitas v Soči, ob cerkvi sv. Jožefa, vsako leto nudi prijetno bivanje raznim skupinam, ki jih vodijo sodelavci Karitas. V Soči potekajo programi počitnic že 20 let, odkar je bilo po potresih obnovljeno župnišče.

Letos je bilo nekaj težav s prijavi družin, ki jih za počitnice predlagajo ŽK, tako da smo v tej Božji katedrali uživali le sedemčlanska družina in dve prostovoljki Karitas. Skupnost bogatijo ljudje iz različnih krajev, s svojim doprinosom navad in različnostjo, in

tu se je poznal manko. Pa nič za to! Vsak je enkraten, neponovljiv, vsak nekaj da in vsak nekaj prejme. Kljub temu smo se imeli lepo in srčno upam, da nam bo tudi v prihodnjih letih omogočeno nuditi družinam, otrokom in sodelavcem ter vsem, ki ljubimo ta kosček raja, uživati ta čudovit del Božjega stvarstva med gorami, ob smaragdni reki Soči.

Z možem sva prišla na obisk v Sočo, da bi pomagala pri izvedbi letovanja družin. Odšli smo do reke Soče, kjer smo namakali noge v mrzli reki. Otroci so pridno nabirali kamenčke, na katere smo s pomočjo servietne tehnike lepili različne motive. Servietna tehnika je otroke navdušila, tako da smo polepili veliko kamenčkov. Naslednji dan smo peš odšli do kmetije Jelinčič. Otroci so bili najbolj navdušeni nad lesenimi gugalnicami, od katerih je vsaka predstavljala drugo žival. Gospo Tadejo pa je zanimala izdelava sira.

Na ustvarjalnih delavnicah smo izdelovali izdelke iz slanega testa. Popoldne smo se odpeljali do Trente, kjer so si starejši otroci ogledali Trentarski muzej, ki predstavlja kulturno krajino, naravo in preteklo življenje v Trenti.

Hvala prostovoljki Mariji Mlinar, ki je poskrbela za telesno in duhovno hrano. Njene bogate izkušnje so več kot dobrodošle. Hvala tudi gospe Dragi Poljanšek, ki je bila v veliko pomoč.

Lucija Božič

Vtisi družine

Nekega dne v juniju me je poklicala ga. Marija in mi ponudila počitnikovanje v Soči, češ da se ni nihče prijavil in da išče družine, ki bi se rade udeležile teh počitnic. Po pogovoru z možem, ki je bil navdušen ob misli, da bi šli na hladno, smo se v soboto, 2. julija zvečer, pripeljali pred župnišče v Soči. Tam sta nas že čakali Maria in Draga. Povedali sta nam, da smo edina družina, da pa se bomo imeli ravno tako lepo in prijetno. In res je bilo tako. Ko so naše štiri punce in fant spoznavali hišo in okolico, se je zdelo, da je hiša polna. Marija in Draga sta nam kuhali in nas vodili po okolici, tako da smo se sprehodili do korit in do turistične kmetije Jelinčič, kjer sem z navdušenjem spremljala izdelavo sira. Spremlstvo za 'kopenje' v Soči pa sta prepustili Luciji in Marjanu, ki sta nas obiskala za dva dni. Punce so uživale in celo plavale v ledeni Soči. Mož Matej se je tudi vrgel v vodo, jaz in ta mali pa sva si zmočila le noge. Res nam je bilo lepo. Hvala.

Tadeja

LJUBLJANA ZA SREČO NI TREBA VELIKO

Alenka Petek

Škofijska karitas Ljubljana je letos imela dva termina počitnic družin v Portorožu v prvi polovici avgusta. V obeh terminih je letovalo po sedem družin. Kot je povedala ena od mamic, so otroci odštevali dneve, saj so težko pričakovali, kdaj bo napočil dan odhoda na počitnice. Na naših skupnih pogovorih smo ugotavljali, da si je težko privoščiti počitnice, če nimaš dovolj sredstev ali pa prijateljev ali sorodnikov, ki imajo kakšen apartma ali prikolico ob morju. Marsikdaj so starši v veliki stiski, ko si otroci želijo na morje, oni pa jim tega ne morejo zagotoviti. Povedo, da se poslužijo različnih oblik počitniških aktivnosti, ki jih omogočajo humanitarne organizacije. Otroke pošljejo na tabore, skupinske izlete, udeležijo se oratorijev, hodijo na bazene, če so v bližini ... Vendar to ni isto kot počitnice cele družine. Zato so zelo veseli priložnosti, da so lahko prišli vsi.

Poletje prinese daljše dneve, toplejše vreme, več časa zase. Vse to v Portorožu izkoristimo ter pripravimo pester in zanimiv program za vse. V Portorožu se imamo lepo, ne hitimo, zato tudi opazimo in se veselimo drobnih radosti vsakdana, ki jih imamo pred nosom, pa jih v običajnem vsakdanu ne vidimo in ne prepoznamo. To je čas, ko delamo tisto, za kar nam je med letom zmanjkalo priložnosti in moči. Veliko se družimo, pogovarjamo, izmenjujemo izkušnje, opazu-

jemo sončne zahode s terase, zvezdne utrinke, preprosto uživamo, se imamo lepo.

Naše dejavnosti in aktivnosti nam omogočajo sprostitev, oddih, aktivno preživet prosti čas, druženje, veliko igre, morja, plavanja in spoznavanja okolice. Vse na prijeten, zanimiv, neprisiljen način.

Uživali so tako starši kot otroci. Med seboj so se povezali, stkali prijateljske vezi, ki jih bodo ohranjali. Vsaj tako so nam zagotovili.

Na delavnicah smo ustvarjali zanimive izdelke. Majice in vrečke, ki so jih pobarvali sami, so krasile čudovite risbe. Izdelavi zapestnic in nakita so se pridružili tudi starši. Kozarčki, ki so postali svečniki, pa bodo goreli in krasili njihove sobe doma. Hkrati jih bodo spominjali na lep teden v Portorožu, na nove prijatelje, ki so jih spoznali in se z njimi družili.

Nekatere družine so bile na morju prvič kot družina. Nekateri otroci so prvič obiskali akvarij in videli toliko rib, ki živijo v našem morju na enem mestu. Navdušenje je bilo nepopisno. Čudili so se majhnosti morskega psa, presenetila jih je barvitost morskih konjičkov, strašen videz moren. Za starejše je bil čudovit pogled s ploščadi pred piransko cerkvijo na morje vse tja do Italije. Presenetljiv je bil tudi pogled na angela na zvoniku cerkve. Bil je obrnjen na morje, kar je pome-

nilo, da bomo imeli lepo vreme. Panoramski pogled Pirana so mnogi mladi umetniki poslikali.

Veliko družin je bilo tudi prvič na ladji, zato so se zelo veselili izleta z ladjico v Izolo. Niso jih motili valovi, ki so nas na trenutke zmočili. Bili so polni navdušenja in veselja, saj jih je voda zaradi toplega vremena osvežila. Kopanje v Izoli se je prehitro končalo. Predvsem zato, ker je bilo morje v Izoli kar za nekaj stopinj toplejše kot v Portorožu.

Vsi pa so ves teden pridno pisali svojemu skritemu prijatelju. Veliko lepih misli, želja in spodbud so bile deležne družine v sporočilih, ki so jih prejele vsak dan. Pohvalili so tudi naši kuharici Francki, ki sta vsak dan pripravljali okusne in dobre obroke. To, da so z miz odnašali prazne krožnike brez ostankov, pove dovolj.

Ena od animatork je povedala, da je delo sicer naporno, ampak se že veseli naslednjega leta, saj jo bogati in prinaša nove izkušnje in zadovoljstvo, ko vidi vesele, nasmejane otroke in srečne starše. To je največ, kar lahko dosežeš v tednu dni.

MURSKA SOBOTA POLETNE USTVARJALNICE NA LETOVANJU V PORTOROŽU

Luna Forjan

Tako kot lansko poletje sem se tudi letos z veseljem odzvala povabilu na letovanje v Portorožu, ki ga je organizirala Karitas. Moja babi Marija že vrsto let pomaga pri različnih dejavnostih, ki jih prirejajo, in vesela sem, da lahko sodelujem in pomagam družinam ter predvsem otrokom, ki so pomoči potrebni.

Tako sem to poletje že drugič združila prijetno s koristnim in se pridružila letovanju, za katerega sem pripravila različne ustvarjalne delavnice za otroke za vsak dan počitnic. Na morje sem vzela tudi sestrico Leilo, ki prav tako zelo rada ustvarja. Vse ustvarjalnice sem že pred odhodom preizkusila na njej, tako da sem vedela, da bo vse v redu in bodo moje delavnice otroke zares navdušile.

V Portorož smo se odpravili z vlakom. Naša pustolovščina se je začela v Murski Soboti na zgodnje ponedeljkovo jutro in že pot je bila vesela in razigrana.

Z delavnicami smo začeli v torek, ko je bil program namenjen predvsem spoznavanju in zabavi. Izpeljala sem nekaj spoznavnih iger, tako da se je skupina otrok dobro spoznala, sprostita in zares zabavala. Bilo je

tudi ustvarjalno. Že drugi dan počitnic smo ustvarili čisto pravo morsko umetniško razstavo z naslovom Ribice in raki iz papirnatih krožnikov. Sredo smo namenili ustvarjanju »lovilcev sanj«, da kdo ne bi imel grdih sanj na morju. Peresa, pisani trakovi iz kolaža in lepila ter volna so odgnali vse grde sanje, ki bi lahko otroke ponoči preganjale. V četrtek smo imeli dan za miselne in gibalne igre. »Pomembno je sodelovati, in ne zmagati,« je bilo vodilo nepozabnih iger, na katerih si je vsak tekmovalec prislužil nagrado – milne mehurčke.

V petek je bilo, kot so povedali otroci na koncu, najbolj zabavno. Od vseh ustvarjalnic jih je najbolj navdušila prav izdelava akvarijev. Čisto vsak si je na plaži nabral kamenčke in školjke ter naredil svoj akvarij za spomin na nepozabno letovanje v Portorožu. V soboto smo naše ustvarjalne delavnice zaključili s pravljičnimi živalicami po izboru ustvarjalcev.

Z nekaj kolaža, lepila, ščipalk za perilo in kupom otroške ustvarjalnosti smo začarali pravo živalsko kraljestvo. Zadnji dan sem namenila tudi igram, s ka-

terimi so mi prijatelji, udeleženci mojih ustvarjalnih delavnic, zaupali, kaj jim je bilo najbolj všeč, kaj jih je še posebej navdušilo in kaj je tisto, kar jim bo najbolj ostalo v spominu.

Moram omeniti, da smo seveda v Portorožu tudi vsak dan čofotali na plaži, odlično jedli, se hladili s sladoledom in hodili, kot se za počitnice spodobi, kar pozno spat. Meni pa bodo za zmeraj ostali nepozabni spomini na vožnjo z ladjico, slastne palačinke, nova prijateljstva, novo znanje kar nekaj ukrajinskih besed in neprecenljiv občutek, da sem naredila nekaj lepega za otroke, ki jih je življenje prikrajšalo za veliko lepega. Hvaležna za zaupanje in povabilo si želim še veliko takšnih počitnic.

SLOVENSKA KARITAS POČITNICE BISEROV 2022

zbrala: Helena Zevnik Rozman

»Iskrena hvala, ker ste moji hčerki omogočili čudovito izkušnjo tedenskega bivanja s čisto novimi vrstniki. Domov je prišla polna lepih vtisov z morja. HVALA!«

Tudi letos se je v Portorožu 195 otrok in mladostnikov ter 107 animatorjev zbralo na Počitnicah biserov iz vse Slovenije. V želji, da bi užili morje, klimo, polno doživeli počitnice ter doživeli sprejetost. Ali kot je povedal voditelj Tine:

»Doživeli smo krasen teden, poln dogodivščin in smešnih trenutkov. Kot vedno smo tudi letos z Biserov odšli dvakrat bolj nasmejani in veseli, kot smo prišli v Portorož. Napolnili pa smo tudi svoja srca – s spomini in otroškimi nasmehi, ki nas bodo gnali naprej čez celo leto.«

Več pa povedo slike.

24

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA IN KUPIM KOZO

Jana Lampe

Na Slovenski karitas sočasno z dobrodelno akcijo Za srce Afrike že 13. leto nadaljujemo tudi z akcijo **Z delom do dostojnega življenja**, preko katere s pomočjo mesečnih darovalcev iz Slovenije in v sodelovanju z misijonarji in sestrami domačinkami v Afriki in v Albaniji ter sodelavci Karitas na Šrilanki **omogočamo revnim družinam v teh državah, da se z lastnim delom preživijo in dostojno živijo**. Z nami je že **816 mesečnih darovalcev**, ki so lani omogočali plačilo za redno in občasno delo preko **330 družinam v Ruandi, Burundiju, Ugandi, Centralni Afriki, Eritreji in na Madagaskarju, 19 družinam v Albaniji in 22 na Šrilanki**. Na misijonih v Afriki in Albaniji domačini pomagajo pri različnih opravilih na misijonu, na Šrilanki pa prejmejo revne družine enoletno podporo za zagon obrti, kot je reja živali, šivanje, gojenje zelenjave ...

Za svoje delo pa zaslužijo plačilo. **Na podežlju Afrike in Šrilanki je na dan dovolj dodatno zaslužen 1 EUR, v mestu v Afriki in Albaniji pa 2 EUR, da dostojno preživijo, imajo dovolj hrane, možnost plačila zdravstvenega zavarovanja in dostop do zdravil ter oskrbe, šolskih potrebščin za otroke, mila, obleke, čevljev**. Družina si lahko z zasluženim tudi kupi kaj drugega za hišo, npr. posode, motiko, popravi poškodovano hišo, kupi košček zemlje za obdelovanje. Mnoge družine so tudi brez lastnega doma in se jim pomaga, da s pomočjo dela pridejo do svoje hiše. Ko ima družina svoj dom, ima že veliko, ker ni treba plačevati najemnine. »Zelo sem vesela in hvaležna, da vem, kam bom zvečer položila svojo glavo,« je dejala ena izmed mater, ki je preko programa prišla do lastne hiše. To jim res ogromno pomeni. Ob tem se-

Žene pri pripravi čaja za obrok za revne otroke na misijonu v Albaniji.

Medicinski brat v zdravstvenem centru Rwisabi v Burundiju, čigar plačilo za delo podpiramo.

stre in misijonarji ves čas spremljajo njihov napredek in jim dajejo nasvete ter tudi duhovno podporo. Vsi skupaj se srečajo običajno enkrat mesečno. Njihovim težavam sestre prisluhnejo tudi ob obiskih domov in jim svetujejo. Družine si tudi medsebojno pomagajo, tako s podelitvijo izkušenj kot pri gradnji hiš ali pri delu na polju, še posebej če kdo zbolí. Tako je delo hitreje opravljeno. Revne družine z delom in zasluženim denarjem res lepo napredujejo, lahko se vključujejo tudi

Družina na Šrilanki, ki je začela gojiti gobe šitaki za prodajo.

v življenje lokalne skupnosti in župnije. Mnogi so mi na letošnjem terenskem obisku v Ruandi in Burundiju povedali, da se jim je življenje zelo spremenilo na bolje in se jim je zopet povrnilo človekovo dostojanstvo. Poleg tega ljudje, ki so vključeni v program Z delom do dostojnega življenja, spodbujajo k razvoju tudi svoje sosede. V času svetovne krize, ko cene hrane in drugih potrebščin naraščajo tudi v najrevnejših državah sveta, še posebej v Afriki in na drugih kriznih žariščih, je ta pomoč še dragocenejša.

Večini vključenih družin v Afriki se je iz naše **akcije Kupim kozo** kupilo tudi kozo ali prašička, pa tudi drugim revnim družinam v vasi. V pogovoru ob obisku

njihovih domov so mi povedali, da jim domače živali res ogromno pomenijo, saj je zemlja zelo izčrpana in z gnojenjem sedaj lahko več pridelajo. Nekateri družine so prodale prirast kozličkov na trgu in si popravile streho, plačale otrokom šolanje ter kupile potrebne stvari za družino. Sedaj ko imajo eno živino pri hiši, so dobili tudi večji pomen pri svojih sosedi, v družbi in tudi njih so spodbudili k nakupu domačih živali. Sama nisem mogla verjeti, da ena koza za samo 20 evrov lahko spremeni življenje revnih družin na bolje v taki meri, da se izkopljejo iz najhujše revščine. Ta kombinacija pomoči z delom in domačimi živalmi tako v te revne podeželske kraje prinaša napredek. **Z vami bi želela podeliti nekaj pozitivnih zgodb vključenih družin**, ki so se izkopale iz najhujše revščine, so bolj samostojne in se jim je povrnilo njihovo dostojanstvo.

Maria iz Burundija ima moža in šest otrok: »Pre-den sem se vključila v delo, sem bila najrevnejša med najrevnejšimi in zato izključena iz družbe, prav tako moji otroci, ki so bili raztrgani ... Odkar delam, lahko kupim milo, obleko, otroci gredo v šolo, imam svoj košček zemlje. Zahvaljujem se tudi za kozo, ki nam da gnojila.«

Revna družina v Burundiju, kjer je oče vključen v delo na misijonu v Rwisabiju in so prejeli tudi kozo.

Rahela iz Burundija ima tri otroke in moža: »Odkar delam, sem skupaj z drugimi lahko naredila veliko. Skupina mi je pomagala zgraditi hišo. Zaslužim denar, da si lahko kupimo milo in druge potrebščine v hiši. Sedaj imam tudi dve zemljišči, da z možem lahko pridelujeva fižol, maniok in drugo. Dobili smo tudi kozo. Otroci niso več lačni in gredo v šolo.«

Viola iz Burundija: »Imam tri otroke, dva sta s posebnimi potrebami. Leta 2010 smo prišli v Bujumburo, da bi se otroci tukaj zdravili. Mož me je zaradi revščine in brezupne situacije zapustil. Sama pa vztrajam in delam, da bi preživela otroke, plačala najemnino za stanovanje in prehrano.«

Narcis iz Ruande ima sedem otrok in ženo, ki ima psihične težave. Trije otroci so bili podhranjeni, ko je prišel prosit k sestram za pomoč. Sedaj ko dela, lahko

Družine pri delu na misijonu v Ugandi.

družini plača zdravstveno zavarovanje, otrokom šolanje, niso več lačni. Je tudi bolj sproščen v družbi, še posebej med člani skupine, s katerimi skupaj delajo. Zahvaljuje se vsem dobrotnikom, ki mu omogočajo delo.

Vestine iz Ruande ima tri otroke in moža v zaporu. Z delom je dobro napredovala in ima sedaj tudi svojo lastno hišo. »Zdaj lahko nahranim svoje otroke, se oblačim kot ostali ljudje in plačujem šolnino. Poleg tega imam še malo trgovinico. Samo to želim, da bi lahko še naprej delala, napredovala in tudi sama pomagala drugim. Hvala vsem dobrotnikom, ki nam pomagajo!«

Valomo iz Centralnoafriške republike ima ženo in pet otrok. Družina je živela v skrajni revščini. Otroci niso hodili v šolo. Pogosto so bili bolni, a niso imeli sredstev za zdravljenje. Blatna hiška se jim je podirala. S pomočjo dela je oče sedaj lahko zgradil novo hišo, otroci hodijo v šolo. Plača lahko tudi zdravila ter s pomočjo koe pridelava več hrane na svojem zemljišču.

Hortancia iz Madagaskarja je vdova s tremi otroki. Niso imeli niti kolibe, kjer bi živeli. Najprej smo poskrbeli za otroke in jih vključili v naš vrtec in šolo, mamo pa seveda vključili v delo, da sedaj zasluži za preživetje družine in počasi napreduje.

Elizabeta iz Albanije živi z možem in sedemletnim sinom v najetem stanovanju. Oba z možem sta prej delala le priložnostno, kar pa ni zadostovalo za plačilo najemnine, vode, elektrike in hrane. Sestre so ji na misijonu ponudile delo, ko je prišla prosit za hrano. Takoj se je vključila in pridno poprime za vsako delo. Hvaležna je, ko konec meseca dobi plačilo, da lahko plača vse osnovne stroške za družino.

Priyanka iz Šrilanke ima moža in tri otroke. Eden je še v šoli, dva sta že zaključila. Družina je živela v ekstremni revščini, saj so imeli le majhno kmetijo, ki pa ni bila dovolj za preživetje. Sedaj so lahko razširili

svojo rejo prašičev, kar družini pomaga, da imajo vse osnovne potrebe za življenje.

Vse vključene družine se zahvaljujejo vsem v Sloveniji, ki mislijo nanje in jim pomagajo. Molijo za vse darovalce in jih nosijo v srcu, prav tako naši misijonarji. Tako smo vsi skupaj na poseben način povezani.

Ko pa se ena družina po nekaj letih plačnega dela postavi na lastne noge, misijonarji ali sodelavci Karitas namesto nje v program vključijo drugo revno družino.

Že pet let preko akcije Z delom do dostojnega življenja **podpiramo tudi plačilo dela učiteljev in**

zdravnikov na misijonih v Afriki. Sedaj s pomočjo več darovalcev podpiramo **plačilo dela** 11 zdravstvenih in 13 pedagoških delavcem na misijonih v Ruandi, Burundiju, Centralnoafriški republiki in na Madagaskarju. Ta podpora pripomore k boljši kakovosti dela v šolah in zdravstvenih centrih in je velika pomoč misijonom.

Vse to je možno le s srčno dobroto **slovenskih mesečnih darovalcev – botrov.** Vemo, da ste med njimi tudi mnogi sodelavci Karitas. Hvala vam iz srca, da ste sočutni tudi z revnimi po svetu. **HVALA!**

NAGRADNA KRIŽANKA

september

Monika Nared

Navpično:

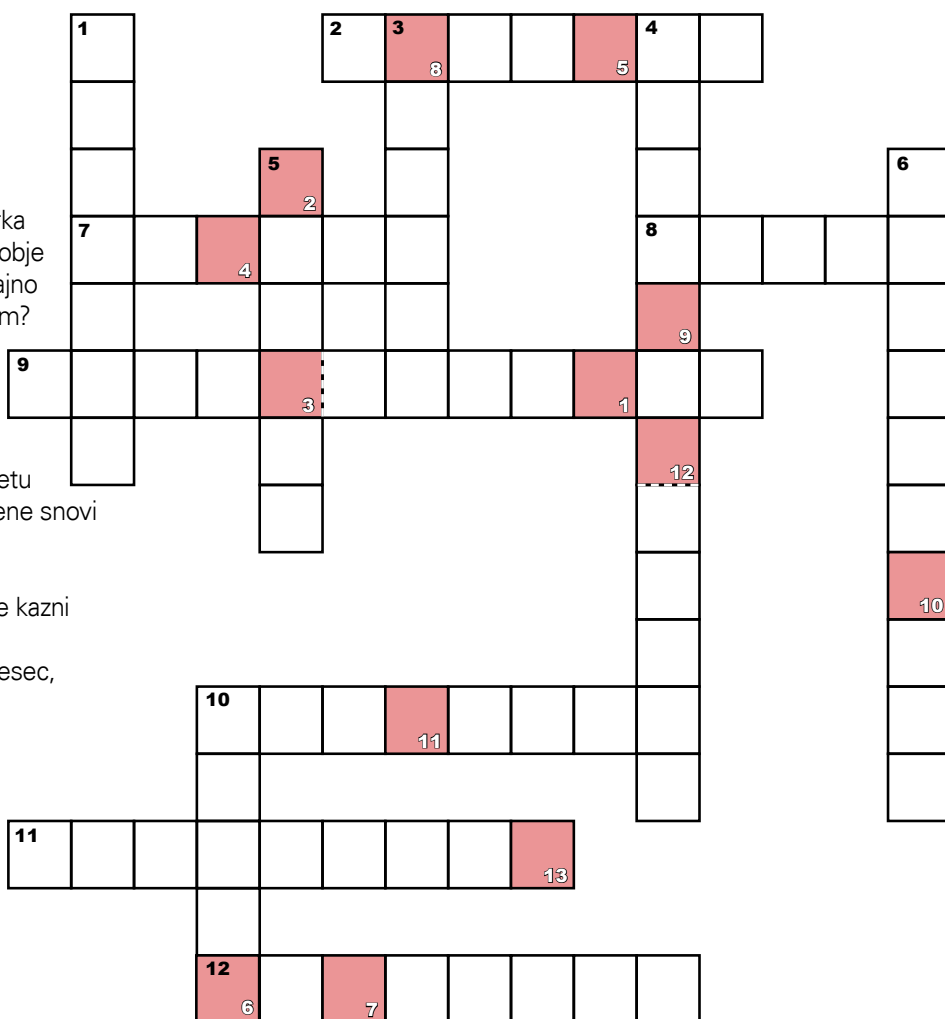
- 1 Staro ime za september
- 3 Človek ali žival, ki mu primankuje pigmenta
- 4 Predsednik Slovenske karitas
- 5 Kraj, kjer naj bi pristala Noetova barka
- 6 Kakšno poletje označuje daljše obdobje lepega in toplega vremena, ki običajno sledi prvim jesenskim hladnim dnevom?
- 10 Sedež Zevsa in drugih bogov

Vodoravno:

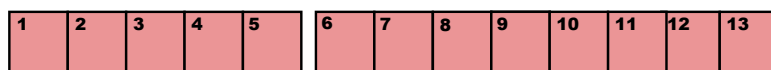
- 2 Kraj, kjer stoji največja cerkev na svetu
- 7 Preobčutljivost organizma za določene snovi
- 8 23.9. se prične koledarska ...
- 9 Generalni tajnik Slovenske karitas
- 10 Delno ali popolno odpuščanje časne kazni v vicah za že odpuščene grehe
- 11 September je za šolarje žalosten mesec, saj so se končale ...
- 12 Pristanišče rož

Geslo križanke napišite na dopisnico, pripišite ime, priimek, naslov in telefonsko številko ter pošljite do 16. 9. 2022 na naslov: *Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana* ali ga sporočite po e-pošti: info@karitas.si

S sodelovanjem v žrebanju soglašate z objavo imena, priimka in kraja bivanja v glasilu Žarek dobrote. Slovenska karitas varuje osebne podatke v skladu s predpisi o varstvu osebnih podatkov.

Nagradno geslo:

Geslo avgustovske nagradne križanke:
POLETNO VESELJE

Nagrajenci nagradne križanke:

1. nagrada: **Lucija Kolenc**, Novo mesto
2. nagrada: **Vesna Mesarič**, Ptujška Gora
3. nagrada: **Matic Jurman**, Medvode

Nagrade za september:

1. nagrada: **majica Karitas**
2. nagrada: **blok Karitas**
3. nagrada: **vrečka youngCaritas**

»Mi smo pripravljeni na veliko pustolovščino!«
so sporočili otroci in animatorji na počitnicah
Biserov kapitanu gusarske ladje v Portorožu

»Čeprav nas je veliko, je most zdržal test,«
nam sporočajo otroci iz tabora v Soči

Srečanje sodelavcev Nadškofijske karitas
Maribor na Kopah, kjer so se duhovno okrepili,
med seboj povezali in spočili v lepi naravi

»Lepo je spoznavati različno kulturo in odprtost drug do drugega.«
Tabor za ukrajinske otroke v Ljubljani

Veja Slovenske karitas
Karitas
- ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.
Glas revnih v družbi.
V službi človekovega dostojanstva.

ISSN 1581-5528

9 771581 552004

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

